

DE STER

Mei 1977
77e Jaargang · Nummer 5

GM
M205.51
S83854
v.77
1977

O lo'u lava talaaga. Mi diario. Min dagbok.
Ko' Eku Tohi noa. 나의 일지. Min dagbog
Mijn dagboek. Päiväkirjani. 私の日記
Mon journal. 我的日記. Mein Tagebuch
Il mio diario. min dagbok. Meu diário
O lo'u lava talaaga. Mi diario. Min dagbok.
Mijn dagboek. Päiväkirjani. 私の日記
Ko' Eku Tohi noa. 나의 일지. Min dagbog
Mon journal. 我的日記. Mein Tagebuch
Il mio diario. min dagbok. Meu diário
O lo'u lava talaaga. Mi diario. Min dagbok.
Ko' Eku Tohi noa. 나의 일지. Min dagbog
Mijn dagboek. Päiväkirjani. 私の日記
Mon journal. 我的日記. Mein Tagebuch
Il mio diario. min dagbok. Meu diário
O lo'u lava talaaga. Mi diario. Min dagbok.
Ko' Eku Tohi noa. 나의 일지. Min dagbog
Mijn dagboek. Päiväkirjani. 私の日記
Mon journal. 我的日記. Mein Tagebuch
Il mio diario. min dagbok. Meu diário
O lo'u lava talaaga. Mi diario. Min dagbok.
Ko' Eku Tohi noa. 나의 일지. Min dagbog
Mijn dagboek. Päiväkirjani. 私の日記
Mon journal. 我的日記. Mein Tagebuch
Il mio diario. min dagbok. Meu diário
O lo'u lava talaaga. Mi diario. Min dagbok.
Ko' Eku Tohi noa. 나의 일지. Min dagbog
Mijn dagboek. Päiväkirjani. 私の日記
Mon journal. 我的日記. Mein Tagebuch
Il mio diario. min dagbok. Meu diário

DE STER

Uitgave van
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Mei 1977

77e Jaargang · Nummer 5

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson Thomas S. Monson
Mark E. Petersen Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley Marvin J. Ashton
LeGrand Richards Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley David B. Haight

Adviseurs

Howard W. Hunter L. Tom Perry
Robert D. Hales O. Leslie Stone

Redacteur kerkelijke tijdschriften

Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice
Roger Gylling, designer

Redactie DE STER

George Ph. M. Kraanen,
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht
Peter Berkhahn, Kerknieuws,
Porthstr. 5, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Druk

Paul Giese KG, Offenbach/Main

Correspondenten

Ring Den Haag Nederland: J. Thiel,
Valeriusstraat 19, Vlaardingen 3170
Zendingsgebied Nederland Amsterdam:
F. W. Collé-Sirach
Parelvisserstraat 28, Apeldoorn
Zendingsgebied België Antwerpen:
D. Taselaar
Houwstraat 65, Opoeteren 3671

Abonnementen per kalenderjaar

(Op te geven via wijk/gemeente)
Fl. 19,- of 260 BF
Citibank Amsterdam 266 041 434
The Church of Jesus Christ LDS
Citibank Brussel 570 0300 314-60
The Church of Jesus Christ LDS
USA en Canada (zeepost): \$ 8.00

© 1977 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

INHOUD

Zijn wij in gevaar, wat de diverse aspecten der eeuwigheid betreft? Door President Spencer W. Kimball	1
Een verslag van ons eigen koninkrijk. Door Jimmy B. Parker	6
„Zij was de moeder die ik nooit gekend had”. Door Wanda West Badger	9
„Grootvaders geschenk”. Door Burce Lyman Bishop	10
„Het schrijven van uw eigen geschiedverslag”. Door Boyd K. Packer	12
Moedige ogenblikken. Door Keith Christensen	13
Een stap voorwaarts. Door Nancy M. Armstrong.....	14
Schrijf je eigen geschiedenis.....	18
Gezinsavond	19
Voor de grap.....	20
Gesprek tussen vader en zoon. Door Chauncey C. Riddle	21
Het voorbereiden van het lesgeven in teamverband. Door Theo E. McKean	26
Opdat gij meer volmaakt moogt onderrichten. Door president David O. McKay	29

Boodschap van het Eerste Presidium:

Zijn wij in gevaar, wat de diverse aspecten der eeuwigheid betreft?

DOOR PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

In de loop der jaren heb ik veel nagedacht over het leven van mijn edele voorouders. Ik heb geleerd hen meer te waarderen. Het verwerven van kennis over mijn voorouders heeft me niet alleen dichter tot hen gebracht, maar heeft mij ook geholpen de eeuwigheid duidelijker te zien. Mijn eigen leven is niet alleen geworteld in het heden, maar evenzeer in het leven van mijn voorouders.

Ik herinner me een boodschap die grootvader Kimball aan zijn kinderen schreef en waarin hij zei: „Ik concentreer mij slechts op de diverse aspecten der eeuwigheid. Wanneer ik de grote werken Gods' aanschouw en de heerlijkheid die de rechtvaardigen te wachten staat, en wanneer ik bedenk dat de weg zo smal is dat maar weinigen hem vinden, voel ik mij gedwongen om tot God te bidden om Hem te vragen mijn kinderen te zegenen en hen te bewaren. Ik ben God dankbaar omdat ik in een tijd leef, waarin een aantal van ons de weg zullen vinden en Goden zullen worden.” (Zie Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, Bookcraft, 1945, p. 513.)

Als wij ons op de eeuwigheid concentreren, zullen we betere beslissingen nemen. Misschien heeft president Brigham Young daarom gezegd dat wanneer hij de heiligen slechts op één manier zou kunnen zegenen, hij hen „ogen om de dingen te zien zoals ze werkelijk zijn” zou geven. (*Journal of Discourses* p. 513.) Het is interessant om te

zien hoe deze laatste woorden de woorden van de Heilige Schrift weergeven waarin de waarheid wordt beschreven als „kennis der dingen zoals zij zijn, als zij waren, en zoals zij zullen zijn (Leer en Verbonden 93:24.) Jakob herinnert ons er ook aan dat de Geest de „waarheid spreekt . . . over de dingen zoals zij werkelijk zijn, en over de dingen zoals ze in werkelijkheid zullen zijn . . . (Jakob 4:13.)

Hoe duidelijker ons het beeld van de eeuwigheid wordt, hoe duidelijker het ook wordt dat het werk van de Heer waarin wij betrokken zijn één omvangrijk en groots werk is, met treffende overeenkomsten aan beide zijden van het graf.

Er wacht ons hier op aarde een geweldige taak en ik denk dat het hele kerkprogramma tot drie categorieën teruggebracht kan worden: 1) zendingswerk, 2) tempelwerk en 3) het actief houden van de kerkleden en ervoor zorgen dat zij trouw blijven. De waarde en de grote betekenis van elk van deze activiteiten kan niet teveel benadrukt worden. Ons grote, en nog altijd groeiende zendingsprogramma onder de stervelingen is uitgebreider dan het ooit is geweest in deze bedeling. Wij prediken, onderwijzen en dopen tienduizenden medemensen. Het zendingswerk beperkt zich echter niet tot het prediken van het evangelie aan iedere natie, geslacht, tong en volk op aarde. Het zendingswerk richt zich ook tot de miljoenen of zelfs miljarden kinderen van onze Hemelse Vader aan de overzijde van het graf, die zijn gestorven zonder het evangelie ooit gehoord te hebben of zonder het aanvaard te hebben, toen zij op deze aarde leefden.

Wij kunnen een zeer belangrijke bijdrage leveren aan dit onderdeel van het zendingswerk, door hier op aarde de vereiste verordeningen te verrichten voor hen die daarginds het evangelie aanvaardden. De geestenwereld is vol geesten die ongeduldig wachten op het moment waarop wij deze aardse verordeningen voor hen voltrekken.

Ik hoop dat wij de kunstmatige scheidslijn die wij zo vaak trekken tussen zendings- en tempelwerk en genealogisch werk opheffen, omdat zij samen deel uitmaken van hetzelfde geweldige verlossingswerk!

Door de eeuwen heen zijn er perioden geweest waarin de Heer zijn volk verzameld heeft het evangelie heeft ingesteld en hen een aantal zaligmakende verordeningen heeft geschonken. Deze periodes noemen we evangeliebedelingen. Elk van deze bedelingen werd geleid door profeten die het heilige priesterschap bezaten, alsmede de sleutelen waardoor zij gemachtigd waren dat priesterschap uit te oefenen.

Wij eren hen om hun nobele en geïnspireerde werken die getuigen van rechtvaardigheid. We zien dat in iedere bedeling die aan onze eigen bedeling voorafgaat, bepaalde aspecten van het verlossingswerk voor de hele grote familie van God ingevoerd zijn en een gedeelte van het werk is voltooid.

Wij eren hen om hun nobele en geïnspireerde werken die getuigen van rechtvaardigheid. We zien dat in iedere bedeling die aan onze eigen bedeling voorafgaat, bepaalde aspecten van het verlossingswerk voor de hele grote

familie van God ingevoerd zijn en een gedeelte van het werk is voltooid.

In onze eigen bedeling, die in de Schriften de bedeling van de volheid der tijden wordt genoemd, heeft de Here beloofd dat Hij zou „bijeengbrengen alle dingen, zowel in de hemel als op de aarde.” (LV 27:13; Efeziërs 1:10.)

Dit bijeengbrengen van „alle dingen houdt ongetwijfeld verband met de verklaring van de apostel Petrus betreffende „de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher.” (Handelingen 3:21.) Deze zeer belangrijke profetie wijst in het bijzonder op de terugkeer van die profeten van weleer, die de diverse priesterschapsleutelen van het koninkrijk bezaten.

Zo werden de sleutelen van de goddelijke patriarchale orde, die in het bezit waren van de vaders van weleer, hersteld. Hierdoor was eindelijk het moment gekomen waarop het grote nageslacht van Abraham het evangelie en het priesterschap opnieuw mocht ontvangen. Door dit priesterschap „zullen alle geslachten der aarde worden gezegend” (Abraham 2:11), hetgeen betekent dat ieder mens afzonderlijk de zegeningen van het evangelie zal kunnen ontvangen, maar ook dat door het nieuwe en eeuwigdurende priesterschapsverbond van het huwelijk, alle uitverkoren kinderen Gods, die uit de wereld „bijeengebracht” worden, in gezinsverband verzegeld kunnen worden aan de afstammingslijn van Abraham, óf met andere woorden, aan de goed georganiseerde, eeuwige familie van God.

Is het dan verwonderlijk dat de opbouw en het werk van de kerk en haar priesterschap in deze dagen gebaseerd zijn op de sleutelen die zij bezit? Wij zijn een zendingskerk, die zich zoveel mogelijk inzet voor de vergadering van Israël. Wij zijn een kerk die gebaseerd is op het gezin; een kerk, waarin ieder voor zichzelf zorgt en de nadruk ligt op de economische, verstandelijke en geestelijke ontwikkeling van haar gezinnen en individuele leden zodat zij zich op deze wijze kunnen voorbereiden op de verlossing in het koninkrijk der hemelen. Wij zijn een kerk die actief deelneemt aan tempel- en genealogisch werk, voor onszelf en voor de oneindige aantallen kinderen van onze Vader aan wie de zaligmakende verordeningen wel zijn beloofd, maar die nog niet de kans hebben gehad deze te ontvangen. Dit is een werk dat het grote zendingswerk, dat hiermee overeenkomt en wordt uitgevoerd in de geestenwereld, zelfs nog zinvoller maakt.

Keer op keer wanneer ik bepaalde gedeelten in de Bijbel over dit werk las, raakte ik onder de indruk van de duidelijke vragen die Paulus stelde aan de heiligen van Korinthe: „Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen? *Waarom zijn ook wij zelf van uur tot uur in gevaar?* (1 Korintiërs 15:29-30, cursivering toegevoegd.)

Over deze laatste vraag van Paulus heb ik de laatste maanden veel nagedacht.

Waarom verkeren de mensen overal ter wereld in gevaar? Omdat zij niet gered kunnen worden zonder hun gezinnen

en hun verwanten. Zij zullen in gevaar blijven verkeren tot het evangelie hun op een dusdanige wijze gebracht wordt, dat zij het of willen aannemen of verwerpen. Deze verantwoordelijkheid brengt ook ons in gevaar, wat het zendingswerk betreft, als we het evangelie niet aan hen verkondigen.

Tegelijkertijd verkeren wij als leden van de kerk ook in gevaar als we ons tempelwerk niet doen. Veel van onze tijd wordt, geheel terecht, in beslag genomen door de wereldse zaken van het dagelijks leven. Zij die lid zijn van zijn koninkrijk dienen er in deze beslissende tijd naar te streven om veel tijd en moeite aan dit belangrijke werk te besteden.

Aan deze aspecten der eeuwigheid die betrekking hebben op de geestenwereld en het hiernamaals dacht de Heiland toen Hij gekruisigd werd. Dit vindt men terug in de woorden die Hij sprak tot de berouwvolle misdadiger en die veel mensen voor een raadsel gesteld hebben:

„Eén der gehangen misdadigers lasterde Hem: Zijt Gij niet de Christus? Red Uzelf en ons!

„Maar de andere antwoordde en zeide, hem bestraffende: Vreest zelfs gij God niet, nu gij hetzelfde vonnis ontvangen hebt?

„en wij terecht, want wij ontvangen vergelding, naar wat wij gedaan hebben; maar deze heeft niets onbehoorlijks gedaan.

„En hij zeide; Jezus, gedenk mijner, wanneer Gij in Uw Koninkrijk komt.

„En Hij zeide tot hem: Voorwaar, Ik zeg u; heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.” (Lucas 23:39-43.)

Wat bedoelde Hij? Hij bedoelde precies wat Hij zei. De uren zouden voorbijgaan, zij allen zouden sterven, zouden naar een andere wereld gaan en „heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.”

U zult zich ook herinneren dat toen de vrouw bij het graf van de Heiland kwam, de Heiland niet in zijn graf was. Toen Hij haar ontmoette in de tuin, zei Hij: „Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader (in de hemel) maar . . . Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God.” (Johannes 20:17.) Hij was nog niet opgevaren naar zijn hemelse Vader en dus is Hij niet rechtstreeks naar de hemel, waar wij aan denken, gegaan. Hij is naar een andere plaats gegaan. Petrus verklaart ons later waarheen de Heiland ging en met welk doel Hij daarheen ging.

„Want ook Christus is eenmaal om de zonden gestorven als rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, opdat Hij u tot God zou brengen: Hij, die gedood is naar het vlees, maar levend gemaakt naar de Geest, in welke Hij ook heengegaan is, en gepredikt heeft aan de geesten in de gevangenis. Want daartoe is ook aan doden het evangelie gebracht, opdat zij wél naar den mens wat het vlees aangaat, zouden geoordeeld worden, doch, naar God, wat de geest betreft, zouden leven.” (1 Petrus 3:18, 19; 4:6.)

Hij gaf hun de gelegenheid waardoor zij zich konden bekeren van hun zonden, hun houding veranderen, hun leven beteren, en leven naar God wat de geest betreft. We weten niet om hoeveel miljoenen geesten het hier gaat. We weten dat er velen gestorven zijn in oorlogen, pestilentiën en bij allerlei ongelukken. We weten dat de geestenwereld vol is van geesten der mensen die wachten tot u en ik aan het werk gaan. Ze wachten zoals de ondertekenaars van de Amerikaanse onafhankelijkheidsverklaring wachtten. „Waarom,” vroegen ze president Wilford Woodruff, „waarom laat u ons wachten?” Die vraag wordt ons ook steeds gesteld, door onze eigen mensen.

We vragen ons af wat onze voorouders, grootouders, overgrootouders en betovergrootouders, denken van u en mij.

Wij zijn hun nageslacht. Op ons rust de taak hun tempelwerk te doen. De prachtige tempels des Heren staan iedere dag tot onze beschikking maar zij zijn lang niet altijd vol. Er rust een zware taak op onze schouders, waar wij niet om heen kunnen, en kunnen gevaar lopen wanneer wij dit belangrijke werk niet doen.

Ik hoop dat onze heiligen de „heerlijke” werkelijkheid van dit alles zullen begrijpen. Dat het werk dat wij hier op aarde in onze tempels verrichten, een manier is om ons voor te bereiden op een andere en betere wereld.

De tempels zijn bestemd voor heilige verordeningen die zowel op de levenden als de doden betrekking hebben. Waardige leden van de kerk behoren zo vaak mogelijk naar de tempel te gaan om deel te nemen aan dit belangrijke werk. Een van de verordeningen die voltrokken wordt in de tempel is de begiftiging, waarin instructies worden gegeven omtrent de eeuwige reis van de man en de vrouw, die begint bij het voor-aardse bestaan, hen in dit leven ervaring laat opdoen en hen tenslotte brengt tot de verhoging die beiden kunnen bereiken.

Brigham Young heeft het volgende over de begiftiging gezegd:

„Ik zal u een korte samenvatting geven. Wanneer u wordt begiftigd, ontvangt u in het huis des Heren al die verordeningen, die u, nadat u dit leven verlaten hebt, nodig hebt om terug te kunnen keren in de tegenwoordigheid van de Vader, de engelen die als schildwachten opgesteld zijn te passeren . . . en uw eeuwige verhoging te verkrijgen. . .” (*Discourses of Brigham Young*, blz. 416.)

Door de heilige aard van de begiftiging en de andere verordeningen die in de tempel voltrokken worden, moeten diegenen die naar de tempel gaan om ze te ontvangen, goed voorbereid en waardig zijn. Mensen die bekeerd zijn tot de kerk willen vaak, onmiddellijk na hun doop naar de tempel gaan. Maar het kost hun tijd om hun denken te richten op dingen van eeuwige waarde, en hun leven zo in te richten dat zij goed voorbereid en waardig zijn, wanneer zij de tempel betreden.

Daarom hebben we de ringpresidenten en bisschoppen de raad gegeven de mensen niet aan te moedigen naar de tempel te gaan om hun begiftigingen te ontvangen, vòòr zij sterk genoeg zijn in het evangelie. Wij hebben de regel ingesteld dat nieuwe bekeerlingen zich na hun doop tenminste één jaar moeten voorbereiden, eer zij deze aanvullende verordeningen en zegeningen kunnen ontvangen.

Wij zijn ook bezorgd dat onze tempels ontwijfd zullen worden door ongepaste handelingen. De woorden „Het huis des Heren” staan op elke tempel. Een tempel *is* het huis van de Heer, en als wij zijn huis binnentreden, zijn wij zijn gasten. We behoren daarom al het mogelijke te doen om het huis van de Heer heilig, onbesmet, rein en liefelijk te houden.

Sommige van de vroegere tempels zijn ontwijfd door de handelingen van buitenstaanders. De tempel van Salomo werd bijvoorbeeld ontheiligd door hen die zonder toestemming de tempel binnendrongen, de kostbare schatten roofden en deze schatten meenamen naar andere landen om bij heidense praktijken te gebruiken. Maar deze buiten-

staanders zijn niet de enigen die onze heilige plaatsen kunnen ontwijden. De heilige tempels kunnen ook onteerd en ontwijfd worden door leden van de kerk die de tempel binnengaan en onwaardig verbonden sluiten, of die er niet op voorbereid zijn of niet bereid zijn bepaalde verbonden te aanvaarden en uit te dragen. Wie naar de tempel gaat en daarna deze heilige beginselen met voeten treedt, onteert de tempel.

Wanneer men niet bereid is zich te bekeren en de heilige verordeningen aanvaardt zonder de vaste wil zich deze verordeningen waardig te betonen, dan draagt men bij tot de ontwijding van het gewijde karakter van een heilige tempel en onteert men een heilige plaats.

Wanneer er beloften worden afgelegd en verbonden worden gesloten zonder de serieuze welgemeende bedoeling deze luister bij te zetten, kan de tempel gevaar lopen onteerd te worden. Er is niet alleen maar een tempelaanbeveling nodig om de tempel des Heren te kunnen binnentreden, maar men heeft ook de zuivere, geest der liefde nodig en dient bereid te zijn zich te bekeren. Wanneer we het huis des Heren binnengaan, zouden we er goed aan doen te denken aan de spreuk die men in de tempel te Washington aantreft:

„Ga deze deur binnen alsof de vloer er van goud was; en iedere muur van edelstenen van ongekende waarde; alsof hier een koor zong gekleed in vlamme klederen; Haast u niet en schreeuw niet, maar wees rustig . . . want God woont hier.” (uit „*Words of Life*” blz. 45.)

Sommigen van ons hebben wel eens een minuut, een uur, een dag, een week, of zelfs een jaar op iemand moeten wachten. Kunt u zich voorstellen hoe onze voorouders zich moeten voelen, omdat sommigen van hen misschien al tientallen jaren of zelfs eeuwen wachten tot het tempelwerk voor hen gedaan wordt. Ik heb mij geprobeerd in te leven in onze voorouders, die ongeduldig wachten tot hun afstammelingen, hier op aarde, de leden van de kerk, hun plicht jegens hen vervullen. Zo zal het eveneens een verschrikkelijk gevoel voor ons zijn om hen in het hierna maals tegen te komen en toe te moeten geven dat wij hier op aarde wat de verordeningen betreft die wij voor hen moesten voltrekken, niet zo getrouw zijn geweest als wij hadden moeten zijn. Gedurende de laatste paar maanden heb ik het voorrecht genoten de herinwijding van een aantal van onze tempels te mogen bijwonen. Misschien stelt de Heer ons in staat dergelijke herinwijdingsdiensten te houden opdat we in de tempel plaats kunnen nemen en daar gezeten, na kunnen denken over de dingen die wij behoren te doen. Naar aanleiding van dergelijke ervaringen, heb ik besloten mijzelf en mijn energie te geven aan dit grote en belangrijke werk, en anderen aan te moedigen hetzelfde te doen.

Onlangs heb ik mij gedwongen gevoeld het een en ander te zeggen over het werk voor de doden, omdat ik dit tempelwerk even noodzakelijk vind als het zendingswerk, aangezien zij fundamenteel hetzelfde zijn. Voor zover ik weet is er nog nooit eerder in deze bedeling een tijd geweest dat er vier tempels tegelijk in oprichting zijn, zoals nu het geval is, nog afgezien van die andere tempels die opnieuw

ingericht en ingewijd worden. Ik heb dan ook tegen mijn broeders, de algemene autoriteiten, gezegd: „Dit werk houdt mij voortdurend bezig, want het moet voortgaan.”

Zou het met het oog op het belang van het tempelwerk niet prachtig zijn als in ieder gezin van de heiligen der laatste dagen op de slaapkamers van de kinderen, of op de schoorsteenmantel in de huiskamer een foto van behoorlijk formaat stond van een tempel, die hen regelmatig zou helpen herinneren aan het doel van deze prachtige gebouwen.

Ik geloof dat er dan veel meer tempelhuwelijken zouden plaatsvinden, omdat de kinderen bij hun groei naar volwassenheid voortdurend de foto van een van onze tempels voor zich zouden zien, als geheugensteuntje dat hen herinnert aan het doel waarnaar zij dienen te streven. Ik raad de heiligen aan dit te doen: het kost bijna niets en het zou zeker het denkproces van de kleine opgroeiende geesten helpen ontwikkelen, wanneer de tempel en haar betekenis besproken zouden worden tijdens de gezinsavond. Dit is het werk van de Heer, en Hij heeft het ons gegeven.

Het is onze taak dit werk uit te voeren en het is ons een genoegen en een voorrecht dit te mogen doen. Wij moeten onszelf zo instellen en het werk zo inrichten dat wij snel vorderingen boeken.

In het boek Openbaring, zag Johannes hoe in de toekomst (en het is ook voor ons nog steeds in de toekomst) zij die getrouw waren en hun leven gereinigd hadden, dag en nacht zouden werken in de heilige tempels. Het is duidelijk dat dan de ene groep na de andere de tempel zal bezoeken, ongeveer zoals in de dagen van de tempel te Nauvoo gebeurde. Mijn grootvader, Heber C. Kimball schreef in zijn dagboek dat gedurende de laatste dagen van februari 1846 er dag en nacht groepen mensen de tempel te Nauvoo bezochten. Hij vertelde hoe broeder Brigham een groep begeleidde, hoe broeder Willard de volgende groep onder zijn hoede nam en hoe hij zelf dan de derde groep begeleidde. De getrouwe heiligen wilden toen zo graag de talloze zegeningen en verordeningen ontvangen die in de tempel gegeven worden dat zij feitelijk in de tempel leefden, die laatste paar uur voordat zij aan hun grote trek over de vlakten begonnen. We zouden heden met eenzelfde geestdrift en verlangen moeten beginnen te werken.

We hebben de leden van de kerk gevraagd mee te helpen aan het „terugvoeren” van de harten van de kinderen tot hun vaders” (Zie Maleachi 4:6), door hun heilige geslachtsregisters in orde te brengen. Deze registers en in het bijzonder „het boek dat det geslachtslijsten van onze doden bevat” (LV 128:24), zijn een deel van het „offer dat in gerechtigheid moet worden gebracht”, zoals vermeld door Maleachi (Zie Maleachi 3:4), dat wij in zijn heilige tempel moeten opdragen, en zonder hetwelk wij de dag van zijn komst niet zullen kunnen afwachten.

Wij hebben de gezinnen ook gevraagd hun heilige taak op het gebied van zending, welzijnszorg, huisonderwijs, tempelwerk en genealogie op efficiënte wijze ten uitvoer te brengen en zich voor te bereiden op de dingen die komen. Ik herinner me nu dat mijn grootvader, Heber C. Kimball

in zijn laatste, in het openbaar gesproken woorden gezegd zou hebben dat het moment aangebroken was waarop alle mensen hun huis in orde moesten brengen.

De profeet Joseph Smith zei :

„Broederen, zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan? Gaat voorwaarts, en wijkt niet terug. Moed broederen; en voort, voort, ter overwinning! Laat uw hart zich verheugen en uitermate verblijd zijn.” (LV 128:22.)

Ik bid voor alle leden van de kerk die in deze grootse bedeling van de volheid der tijden mogen leven, dat wij werkelijk vooruitgang mogen boeken met dit grote werk opdat wij niet behoeven te vrezen voor onze eeuwige beloning.

Ziet, de grote dag des Heren is nabij; en wie kan de dag Zijner komst doorstaan, en wie kan standhouden, wanneer Hij verschijnt? Want Hij is gelijk het vuur des smelters, en de zeep des vollers; en Hij zal zitten als een smelter en louteraar van zilver, en Hij zal de zonen van Levi reinigen en louteren als goud en als zilver, opdat zij de Here een offerande in gerechtigheid mogen brengen. Laten wij daarom als een kerk en als een volk, en als Heiligen der Laatste Dagen, de Here een offerande in gerechtigheid brengen; en laten wij in Zijn heilige tempel, wanneer deze voltooid is, een boek opdragen, dat de geslachtslijsten van onze doden bevat, en dat alleszins aannemelijk dient te zijn.

(De Leer en Verbonden 128:24)

Een verslag van ons eigen koninkrijk

DOOR JIMMY B. PARKER

Wij maken dagelijks als gezin gebeurtenissen mee, maar hoe leggen we die gebeurtenissen vast?

Verscheidene jaren geleden, knielden mijn vrouw en ik neer voor een altaar in de tempel te Salt Lake. Mijn mooie bruid legde haar hand in de mijne, en we werden voor tijd en eeuwigheid aan elkaar verzegeld. Ik beseft nu beter dan toen welk een reikwijdte de beloften hadden die ons toen, als onderdeel van die verzegelingsverordening, gegeven werden.

Die dag werd de hoeksteen gelegd voor een nieuw koninkrijk — onze eeuwige gezinseenheid. In de loop der jaren, zag ik zo nu en dan in een flits hoe belangrijk het koninkrijk was dat in mijn naam gevestigd was. Met de beloften en zegeningen die aan het altaar gegeven werden kreeg ik ook de plechtige taak voor „mijn koninkrijk” te zorgen en er een verslag van bij te houden.

Verslagen zijn belangrijk voor alle koninkrijken van God: de kerk, haar afdelingen en in het bijzonder voor de afzonderlijke gezinnen. Al vroeg in deze bedeling voelde de profeet Joseph Smith aan hoe belangrijk het was verslagen bij te houden.

„Na een gebed, dat door president Joseph Smith jr. werd uitgesproken, zeide hij, dat hij de raad iets belangrijks zou kunnen mededelen, indien wij geduldig wilden toelisteren. Door ondervinding had hij iets geleerd, hetgeen hem verdriet gaf als hij er aan terugdacht. Indien ik nu alle beslissingen, die genomen zijn met betrekking tot belangrijke leerstellingen en plichten sinds de aanvang van dit werk, in mijn bezit had, zou ik die voor geen enkel

bedrag aan geld willen missen. Wij hebben evenwel verzuimd verslagen bij te houden van dergelijke zaken, waarschijnlijk in de mening verkerend, dat wij er later geen voordeel van zouden hebben (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, bladzijde 76)

De kerk in haar totaliteit heeft een uitgesproken behoefte aan verslagen van het werk in het koninkrijk. Over het ijhouden van een verslag over ons eigen persoonlijke koninkrijk, schreef broeder John A. Widtsoe:

„Zoals ik het zie, behoort er in ieder gezin een verslag bijgehouden te worden van de directe familie: de vader, de grootvader, de overgrootvader, tenminste van ieder van hen die wij ons nog duidelijk kunnen herinneren. Dat verslag zou, de eerste steen, als u het zo wilt noemen in het familiealtaar moeten zijn. Het behoort een boek te zijn dat iedereen in de gezinskring kent en gebruikt. En als het kind volwassen wordt en het huis verlaat om zelf een gezin te stichten, dient een van de eerste dingen die het jonge paar meeneemt het verslag van hun familie te zijn, om dit verslag voort te zetten zolang zij leven. Het kan geen kwaad als er in een verslag tweemaal dezelfde informatie wordt opgenomen. Men ondervindt kracht, inspiratie en vreugde van een dergelijk verslag, wanneer men dat bij de hand heeft en veelvuldig gebruikt. Omdat dit verslag het verhaal van onze voorouders bevat, hun namen geeft, de tijd beschrijft waarin zij leefden, en iets over hun leven en hetgeen zij bereikt hebben verteld.

Ieder van ons draagt persoonlijk de verantwoordelijkheid voor het bijhouden van een verslag en wij behoren deze

verantwoordelijkheid te aanvaarden.” (*Church news*, 31 oktober 1942)

De verslagen waarop broeder Widtsoe en andere dienstnechten des Heren doelen, kunnen in handen van wijze ouders, een uiterst effectief werktuig worden bij het onderwijzen van hun kinderen. Maar welk soort verslagen moeten er bijgehouden worden, en hoe moeten deze verslagen eruit zien?

De meesten van ons weten dat men een verslag kan bijhouden van de eigen levensgeschiedenis, of de geschiedenis van de familie. Zij kennen het gedenkboek het verslag van heilige ervaringen, de financiële verslagen enzovoort. De lijst lijkt ietwat overweldigend, tot men de verschillende onderdelen in het juiste perspectief plaatst.

1. President Spencer W. Kimball heeft tegenover de jeugd van de kerk het belang van het bijhouden van een dagboek benadrukt. Na zorgvuldig uitgelegd te hebben wat men in een dagboek behoort op te nemen, geeft hij de volgende samenvatting:

„Neem een aantekenboek, jongelui, een dagboek dat door alle tijden heen zal blijven bestaan, en waaruit de engelen misschien in de eeuwigheid zullen citeren. Begin vandaag en schrijf er in wat je gedaan hebt, je diepste gedachten, je prestaties en je mislukkingen, je herinneringen en je triomfen, je indrukken en je getuigenissen. Onthoud, dat de Heiland diegenen kastijdt die belangrijke gebeurtenissen niet vastleggen.” (zie 3 Nephi 23:7-13)

2. Dit is slechts één van een aantal recente aansporingen een verslag van ons leven bij te houden. In de eerste helft van 1976 werd op ringconferenties de nadruk gelegd op het belang van het bijhouden van een ander soort verslag — een persoonlijke geschiedenis. Velen van ons hebben getracht geschreven materiaal te vinden over onze ouders, grootouders, overgrootouders enzovoort. In het algemeen geldt: hoe verder de generatie van ons afstaat hoe minder informatie wij over hun leven kunnen vinden. Zal ons nageslacht dezelfde frusterende ervaringen opdoen die wij meegemaakt hebben, als zij naar informatie over ons zoeken?

Willen we dat ons nageslacht dezelfde fouten maakt die wij gemaakt hebben? Of willen we hen laten kennismaken met het getuigenis van het evangelie, waarover wij beschikken en hen laten weten welke gebeurtenissen ons deze getuigenissen hebben gegeven?

Veel van het materiaal dat we nodig hebben voor het samenstellen van onze persoonlijke geschiedenis is reeds in ons bezit. Misschien hebben we een dagboek, agenda's, een geschiedenis of levensbeschrijving die al eerder samengesteld is, plakboeken, foto's, bandopnames, verslagen van kerkelijke activiteiten, brieven, en dergelijke. Alles wat ons nu gevraagd wordt is dit materiaal te ordenen en onze levensgeschiedenis te schrijven, een overzicht van alle belangrijke gebeurtenissen uit ons leven, in het bijzonder van die gebeurtenissen, waarvan ons nageslacht iets zou kunnen leren. Wanneer dit persoonlijk geschiedverslag is bijgewerkt tot op de dag van vandaag, dan hoeven wij dit verslag slechts regelmatig (iedere twee of drie jaar) te controleren en bij te werken.

In sommige gevallen kan het eenvoudiger zijn een persoonlijke geschiedenis op de band, in plaats van in geschreven vorm, vast te leggen, aangezien niet iedereen even goed met de pen overweg kan. Een kind, de echtgenoot (of echtgenote) of iemand anders zou het dan later op schrift kunnen stellen. Eén van de meest effectieve manieren om de gebeurtenissen die ik in mijn persoonlijk verslag wil opnemen te onthouden, zo heb ik ontdekt, is een of twee weken lang een aantal kleine kaartjes bij me te dragen.

Aan de bovenkant van iedere kaart schrijf ik een jaartal op: één kaart voor ieder levensjaar. Wanneer ik mij gebeurtenissen uit het verleden herinner, schrijf ik op zo'n kaartje onder het juiste jaartal voldoende informatie neer om me die gebeurtenis later te kunnen herinneren. Soms kan ik me niet precies herinneren in welk jaar een gebeurtenis plaatsvond. Dat soort gebeurtenissen schrijf ik dan op onder een algemene tijdsaanduiding, zoals „kleuterschool” of „lagere school” of iets anders toepasselijks. De kaarten vormen op deze manier de basis voor het schrijven van mijn persoonlijke geschiedenis.

Wanneer een gezin de taken verdeelt en men meer over de voorouders ontdekt, komt misschien de wens bij hen op een aantal belevenissen van hun voorouders in de familiegeschiedenis vast te leggen. Dit kan op een aantal manieren gedaan worden. De gegevens kunnen onderzocht, verzameld en in de familiegeschiedenis gepubliceerd worden. Of men kan een persoonlijk geschiedverslag schrijven en dat in het familiegedenkboek opnemen. Deze verslagen zouden toegankelijk moeten zijn voor ieder familielid die ze wenst te kopiëren voor zijn eigen verslagen, maar het bundelen van de verslagen behoort gezamenlijk gedaan te worden.

3. Vele jaren lang is het gedenkboek als familiegeschiedenis gebruikt. Tot dusver heeft in dit boek de nadruk gelegen op het bijhouden van stamboomlijsten, gezinslijsten en andere persoonlijke verslagen. Hoewel deze gegevens alle belangrijk zijn bij het onderzoek naar onze afstamming en voor het inzenden van namen voor het tempelwerk, vertegenwoordigen zij toch niet datgene, dat van ouds werd bedoeld met de term gedenkboek.

In Mozes 6:5-6 lezen we: „En er werd een gedenkboek bijgehouden, waarin in de taal van Adam werd geschreven, want het was gegeven aan zovelen, als er God aanriepen, om door den geest van inspiratie te schrijven;

En zij leerden hun kinderen lezen en schrijven, een taal hebbende die zuiver en onbevlekt was.”

Aangezien zij die „God aanriepen” de kinderen in de dagen van Adam leerden lezen en schrijven, lijkt het waarschijnlijk dat zij de dingen gebruikten die geschreven waren „door den geest van inspiratie” om deze opdracht te voltooien. Bovendien denk ik dat lijsten en formulieren alleen, niet voldoende waren voor dit doel. Er moet meer in het gedenkboek hebben gestaan da wij er nu in opnemen.

We zouden, als onderdeel van onze familiegeschiedenis een verslag moeten schrijven over Gods handelingen met elk lid van ons gezin, geschreven „door den geest van inspiratie”. Denk u eens in welk een invloed het zou heb-

ben op het leven van onze familieleden, wanneer wij hen de grote evangeliebeginselen van openbaring, tienden, vasten, gebed etc., aan de hand van persoonlijke ervaringen van andere familieleden zouden onderwijzen. Wij zouden die ervaringen kunnen gebruiken als tweede getuige van dezelfde waarheden die we in de standaardwerken aantreffen. Hoe dikwijls zou men bovendien deze heilige familieverslagen niet kunnen gebruiken op gezinsavonden en bij andere onderwijsgelegenheden om de evangeliewaardheden een persoonlijk karakter te geven.

Wij gebruiken in ons eigen gezin een ringband van ongeveer 20 x 16 cm., waarin we de verslagen bewaren van heilige ervaringen van onze gezinsleden. We hebben er dingen in opgenomen zoals:

1. Afschriften van patriarchale zegeningen van elk lid van ons gezin die er één heeft ontvangen.
2. Samenvattingen van de zegeningen die we ontvangen wanneer we aangesteld worden in diverse functies in de kerk.
3. Samenvattingen van speciale zegeningen gegeven in tijden van ziekte en andere nood.
4. Samenvattingen van zegeningen die onderdeel vormen van de inzegening van een kind, de bevestiging of ordening in het priesterschap.
5. De verkregen indrukken tijdens het dopen of andere belangrijke gebeurtenissen in het leven van ieder gezinslid.
6. Onze getuigenissen van het evangelie van Jezus Christus.
7. Andere verslagen van ervaringen waaraan wij een heilige herinnering willen bewaren. Dit verslag is geliefd bij elk van onze kinderen; zij kennen het en lezen er dikwijls in. Wij gebruiken het ook in onze gezinsavonden wanneer we er de noodzaak toe voelen. Afgelopen herfst bijvoorbeeld, toen onze dochter Kerrie zich voorbereide op haar doop, konden wij haar het beste duidelijk maken wat zij verwachten kon, door gebruik te maken van de ervaring die haar oudere zuster, Jamie, 3 1/2 jaar eerder had opgeschreven. De door Jamie opgedane indrukken stimuleerden Kerrie ook om haar gevoelens vast te leggen toen ze gedoopt werd.

Toen ik aangesteld werd als lid van de hoge raad, gaf onze ringpresident, president Clarence D. Samuelson, mij een zeer bijzondere zegening. Zodra wij daartoe gelegenheid hadden, gingen mijn vrouw en ik rond de tafel zitten en schreven wij zoveel als we ons konden herinneren van die zegening op. In de loop der jaren, heb ik de beloften die mij door mijn ringpresident gegeven zijn onthouden en vele van die zegeningen zijn in vervulling gegaan.

Foto's, plakboeken, zelfgemaakte voorwerpen, meubels, of een ander aandenken, kunnen erg belangrijk zijn omdat zij ons herinneren aan heilige gebeurtenissen in ons eigen leven, of in het leven van hen die vóór ons geleefd hebben. Als zij bij ons een herinnering oproepen die in heilige nagedachtenis voort dient te leven, dan zouden zij ook moeten worden opgenomen in ons familieverslag.

Er zijn veel verschillende manieren om een verslag bij te houden en ook veel verschillende soorten verslagen. Maar de lijst is niet zo overweldigend, als men bedenkt dat de

Heer ons, door Zijn profeten, heeft bevolen een verslag bij te houden van belangrijke gebeurtenissen uit ons leven. En Hij heeft de profeten uit het Boek van Mormon, in het bijzonder Nephi, aan laten geven hoe men een verslag moet bijhouden, want we lezen in 1 Nephi 9:2-4:

„En nu, waar ik sprak over deze platen, ziet, het zijn niet de platen, waarop ik een volledig verslag geef van de geschiedenis van mijn volk: Want de platen, waarop ik een volledig verslag van mijn volk schrijf, heb ik de naam Nephi gegeven . . .

Ik heb echter een gebod van de Here ontvangen, dat ik deze platen zou maken voor het bijzondere doel, dat er een verslag van de bediening van mijn volk op zou worden gegraveerd.

Op de andere platen dient een verslag van de regering der koningen te worden gegraveerd en van de oorlogen en twisten onder mijn volk; daarom zijn deze platen voor het grootste deel bestemd voor de bediening van mijn volk, en de andere platen grotendeels voor de regering der koningen en de oorlogen en twisten onder mijn volk.”

Als we ons verslag van geestelijke ervaringen vergelijken met Nephi's kleine platen, en alle andere verslagen die van ons gevraagd worden vergelijken met de grote platen van Nephi, dan zouden we een richtsnoer hebben dat het ons mogelijk zou maken wijze beslissingen te nemen omtrent de inhoud van de verslagen die men van ons verwacht.

Als hoofd van het gezin zouden wij de volgende punten moeten overwegen bij ons besluit welk soort verslagen van ons koninkrijk wij bij moeten houden en in welke vorm dit verslag moet worden geschreven:

1. Wat is het belangrijkste voor mijn nageslacht?
2. Welke benadering zal mijn nageslacht ervan overtuigen dat dit verslag voor hen belangrijk is?
3. Wat zijn mijn persoonlijke beperkingen bij het vervaardigen van zo'n verslag?
4. Mijn koninkrijk is een afspiegeling van Gods koninkrijk. Hoe kan ik nu mijn verslag zoveel mogelijk in overeenkomst brengen met zijn verslag?
5. Wat zou de Heer willen dat ik deed?

Het lijkt me zeer onwaarschijnlijk dat onze hemelse Vader geen verslagen bezit over het begin van Zijn koninkrijk. En ik ben er ook zeker van dat ik voor mijn nageslacht in dit leven en in de eeuwigheid een verslag wil hebben, waarin ik hen kan leren over het begin van mijn koninkrijk.

Jimmy B. Parker is chef genealogisch materiaal van de kerk en is werkzaam als bestuurslid van de Aäronische priesterschap in de vijfde wijk Bountiful, in de ring Bountiful, west-Utah.

Mormons dagboek

Zij was de moeder die ik nooit gekend had

DOOR WANDA WEST BADGER

Mijn moeder stierf toen ik nog maar zes jaar was, en ik brandde altijd van verlangen haar te kennen, in het bijzonder in mijn tienerjaren. Ik wilde weten over haar bezigheden, haar afspraakjes met vrienden, haar kleren, en of ze ooit les had gegeven aan de zondagschool (zoals ik op dat moment deed.) Daarom schafte ik een aantekeningenboek aan toen ik achttien was en droeg het op aan mijn toekomstige achttienjarige dochter, opdat zij alles over mijn leven zou weten.

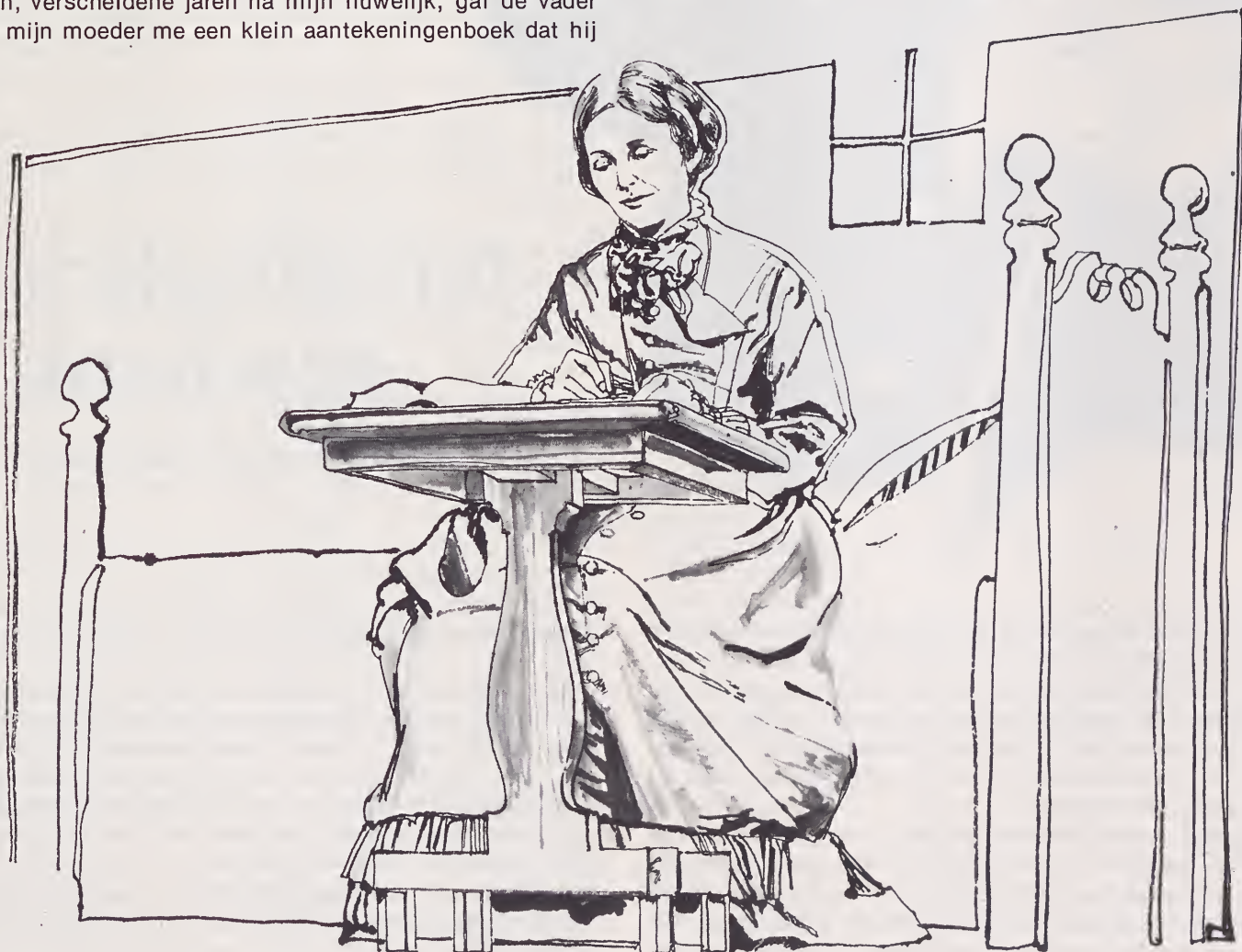
Toen, verscheidene jaren na mijn huwelijk, gaf de vader van mijn moeder me een klein aantekeningenboek dat hij

had gevonden. Het was een dagboek van mijn moeder, dat zich uitstrekte over vijf maanden en begon bij haar eindexamen van de middelbare school in 1917. Ik was erg gelukkig nu eindelijk haar eigen gedachten en gevoelens te kunnen lezen, in plaats van het uit de tweede hand te horen. Ik ontdekte wat haar dagelijkse bezigheden waren; wassen en boenen en koken voor het gezin, aangezien haar eigen moeder twee jaar daarvoor gestorven was.

Maar ze had ook tijd voor andere dingen: in vijf maanden tijd zag ze vierentwintig films. Ik kwam alles te weten over haar afspraakjes, haar opwinding over de reis naar het oude Saltair aan de oevers van het Grote Zoutmeer, het rondwalen door het Liberty park in Salt Lake City op zondagmiddag, en het, iedere week, trouw lesgeven aan haar zondagschoolklas.

Toen bracht, in de herfst van 1975, een neef uit Californië een fotoalbum mee, dat van de zuster van mijn moeder was geweest en dat enige tientallen foto's van mijn moeder bevatte. Mijn grootste wens werd vervuld. Zij glimlachte en straalde altijd. En haar kleren! Fluwelen rokken, blouses met linten en grote hoeden met brede randen beladen met bloemen.

als ik die foto's zie en de woorden die ze schreef, overlees, voel ik me nauw verbonden met mijn moeder. Als ik haar weer zal zien, zal zij geen vreemde voor mij zijn.

Grootvaders geschenk

DOOR BRUCE LYMAN BISHOP

Toen Albert Lyman en zijn vader wakker werden, ontdekten ze dat hun paarden die nacht waren weggelopen. Ze hadden hun vee laten grazen in een afgelegen gebied dat ongeveer 150 kilometer van de bewoonde wereld lag. Ze hadden niet voldoende voedsel om naar de dichtstbijzijnde stad te lopen. Ze moesten of de paarden zien te vinden of omkomen in de wildernis.

Aangezien Albert jonger en gezonder was, ging hij op zoek naar de weggelopen paarden. Hij volgde anderhalve dag lang de sporen die hij in de dorre vlakte kon vinden. Zijn keel was uitgedroogd, omdat hij niets te drinken had. Zijn spieren deden pijn van het voortdurende lopen en zijn stuk-

gelopen moccasins kleefden aan zijn voeten door het bloed.

Hij was uitgeput en ontmoedigd en besloot met lege handen terug te keren. Toen hoorde hij in zijn gedachten de stem van zijn vader. „Zet door, zoon.” hoorde hij zijn vader zeggen. „Wat anders is een man dan een jongen die een mannendaad kan verrichten? Als je terugkeert heb je werkelijk gefaald; als je doorzet, dan doe je wat je kunt en geen enkele echte man kan meer doen.”

Zo bleef Albert naar de paarden zoeken, bij iedere stap die hij zette voelde hij een scherpe pijn, maar die nacht vond hij de paarden.

Toen hij terugkeerde in het kamp, zittend op één paard en het andere aan de teugel meevoerend, stond zijn vader op een rots naast het karrespoor naar hem uit te kijken. Toen hij Albert aan zag komen, liet hij zich van de rots naar beneden glijden. Hij keek naar Alberts bloedbevleete voeten en bestudeerde het van pijn vertrokken gezicht van de jongen die het verhaal van zijn tweedaagse speurtocht vertelde.

Toen hielp de oudere man Albert van zijn paard en droeg hem in zijn armen naar de rots, omdat hij wist hoeveel pijn het Albert zou doen als zijn voeten de grond zouden raken. Albert heeft nooit vergeten wat zijn vader zei:

„De manier waarop je die paarden teruggebracht hebt is me meer waard dan al het vee dat ik over Clay Hill hiernaar toe heb gedreven.

Albert R. Lyman was mijn grootvader. Ik weet wat zijn vader die dag tegen hem gezegd heeft omdat grootvader het in zijn dagboek geschreven heeft. Hij begon met het bijhouden van een dagboek toen hij 13 jaar was. Zijn laatste aantekening dateert van slechts een paar dagen voor hij op 93-jarige leeftijd stierf.

Toen grootvader nog leefde, waren zijn bezoeken een feest. Er werden verhalen verteld, en getuigenissen gegeven en er werd gebeden en gezongen. Hij kwam altijd vanuit Blanding, Utah, naar Salt Lake City en het twinkelen van zijn ogen vond men al spoedig terug in de ogen van al zijn verrukte kleinkinderen. Hij vertelde ons over Indiaanse helden en meedogenloze bandieten, over de pioniers die om hulp baden voor het vinden van een meisje dat in een rotsig gebied bij San Juan verdwaald was, over zijn liefde voor zijn ouders en over zijn liefde voor de Heer en zijn evangelie.

Maar toen hij gestorven was gaven zijn dagboeken ons nog meer inzicht in het karakter van deze geweldige man.

Ik heb zijn eigen kinderen na het lezen van de dagboeken horen zeggen dat ze nooit geweten hadden dat hij zoveel geleden had, dat hij zoveel roerende belevenissen meegeemaakt had en dat hij zo'n grote man was. Hij heeft mij, door zijn dagboek, een aantal evangeliebeginselen duidelijk gemaakt.

Hij heeft zijn grote liefde voor zijn vader zo prachtig uitgedrukt dat ik voel dat ik van mijn overgrootvader houd, ook al heb ik hem nooit ontmoet.

En hij schreef altijd vanuit het diepst van zijn hart. Het was een stoere man, voor wie rampen slechts tijdelijke tegenslagen waren. Hij schreef: „We hebben meer reden om te

treuren omdat we niets leren van ons lijden, dan dat we reden hebben om te treuren omdat we lijden. Lijden, armoede, teleurstelling en gezwoeg zullen voorbij gaan, maar hun gevolgen, hetzij ten goede hetzij ten kwade, zullen blijven bestaan.” Dit geloof werd tot het uiterste op de proef gesteld, toen zijn acht jaar oude zoontje om het leven kwam bij een ongeluk. Op veel begrafenis had grootvader zijn getuigenis uitgedragen over de onsterfelijkheid van de ziel, en de troost geschonken die dat getuigenis in zich draagt. Maar grootvader wist dat sommige mensen van mening waren dat hij er wel anders over zou denken als hij de achterblijvende was.

Vanwege de twijfel van deze mensen: „Had ik mijzelf beloofd dat ik, als en wanneer ik degene was die in rouw gedompeld zou worden, dat getuigenis nog weer eens (in het openbaar) zou uitdragen, zodat ze zouden zien dat ik de waarheid heb gesproken.” Toen echter zijn zoon stierf, „rouwde”, ondanks zijn kennis van het evangelieplan mijn hele ziel; ik kon van verdriet nauwelijks spreken. Ik wilde alleen maar huilen.” Op de begrafenis worstelde hij zich door het moeilijke begin van zijn pijnlijke toespraak. Toen „kwam er een geruststellend vertrouwen over mij en ik verkondigde het werkelijke bestaan van de geestenwereld, de zekere onsterfelijkheid van de mens en het nimmerfalende plan dat de Heer met al zijn kinderen heeft. De gedecideerdheid waarmee ik in staat was te spreken verhief mij tijdelijk boven mijn verdriet en ik verblijde mij.”

Zijn vastbeslotenheid, zijn liefde voor zijn gezin, zijn toewijding aan zijn Heiland — alle vastgelegd in zijn dagboek — hebben ook ons vaak verheven van verdriet tot vreugde, van angst tot geloof. Lang na zijn dood heeft zijn hand ons nog geleid op paden die hij jaren geleden ontdekt had en tot het vreugdevolle einde toe was blijven volgen.

Voor zijn dood vertelde hij ons dat zijn vertrek uit deze wereld hem vreugde zou brengen, omdat hij wist dat zijn vader op hem zou wachten om zijn armen om hem heen te slaan, en samen met hem te wenen van vreugde, beiden daartoe gedreven door hun liefde voor het evangelie.

En toen zei grootvader: „Ik zal er zijn om *jou* te begroeten, om er op toe te zien dat dezelfde vreugdevolle hereniging ons ten deel zal vallen, wanneer jij dit leven verlaat.”

En als ik hem daar op een keer zal ontmoeten en ik waardig zal zijn om het koninkrijk van onze Vader te betreden, zal dat gedeeltelijk te danken zijn aan grootvaders leiding, door hem achtergelaten op papier. Een rijke nalatenschap die we met ons mee kunnen nemen, wanneer het ook voor ons tijd is om deze wereld te verlaten.

Het schrijven van uw eigen geschiedverslag

DOOR BOYD K. PACKER
Lid van de Raad der Twaalven.

Om de een of andere reden denkt men dat het genealogisch werk een kwestie is van alles of niets. Genealogisch werk is echter *één* van de vele taken die iedere heilige der laatste dagen heeft. En we kunnen ons met succes kwijten van deze taak, naast al die andere roepingen en taken die op onze schouders rusten.

U gelooft in de opstanding. U behoort te weten dat de doop voor een overledene even belangrijk is als de doop voor een levende. Beide zijn even belangrijk. Men moet of zelf gedoopt worden, of iemand anders moet zich laten dopen voor iemand die niet zelf gedoopt kan worden.

Het hele nieuwe testament concentreert zich op de opstanding van de Heer. De boodschap is dat *iedereen* opgewekt zal worden. Iedere tekst in de standaardwerken die van toepassing is op het zendingswerk en iedere drijfveer achter dit zendingswerk, is ook van toepassing op het werk voor de doden.

U kunt altijd wel ergens beginnen; bijvoorbeeld met uzelf, met wie u bent en wat u nu heeft. U moet in ieder geval beginnen. Als u niet weet waar, begin dan bij uzelf. Als u niet weet welke gegevens u op moet zoeken, of waar u ze vandaan moet halen, begin dan met wat u hebt. Het zal werkelijk niet zo lang duren om uw levensgeschiedenis op te schrijven, en deze levensgeschiedenis zal nauwkeurig zijn, omdat u de gegevens zelf verzameld hebt.

Wanneer u met deze taak begint, zullen er zeer interessante en inspirerende dingen gebeuren. Verscheidene jaren geleden, besloten zuster Packer en ik onze genealogische gegevens te ordenen. Omdat mijn kerkelijke functie met zich meebracht dat ik nogal veel moet reizen, en wij door ons grote gezin binnens- en buitenshuis veel verplichtingen hebben, kwamen we er nooit aan toe. We gunden onszelf geen rust en besloten uiteindelijk overdag meer tijd vrij te maken.

We begonnen tenslotte in de kerstvakantie, toen we wat vrije tijd hadden. Toen we na de feestdagen weer terugkeerden naar ons gewone dagelijkse ritme, maakten we er een gewoonte van iedere dag twee uur eerder op te staan.

We verzamelden alles wat we hadden, en na een paar weken stonden we versteld over wat we konden bereiken. Het meest indrukwekkende was echter het feit dat we ervaringen opdeden waaruit bleek dat wij geleid werden, dat er aan de andere kant van de sluier mensen waren,

die geïnteresseerd waren in ons werk. Alles wat moest gebeuren, gebeurde ook.

Op onze reizen door de kerk, hebben wij bijzondere aandacht aan dit onderwerp geschonken en zijn wij geconfronteerd met een groot aantal getuigenissen. Anderen die gegevens verzamelen hebben soortgelijke ervaringen. Het was alsof de Heer gewacht had op het ogenblik waarop wij zouden beginnen.

We vonden foto's, gegevens en verhalen waar wij lange tijd naar gezocht hadden.

Soms leek het alsof wij er geen enkele moeite voor hoefden te doen. Bovendien begonnen er zaken aan het licht te komen, waarvan de nooit hadden kunnen dromen dat ze bestonden. Door eigen ervaring leerden we, dat het onderzoek naar familieleden gebaseerd is op inspiratie. We ondervonden dat een ieder die zich met dit werk bezighoudt, inspiratie ontvangt. Het is alleen maar een kwestie van beginnen. Toen we eenmaal begonnen waren, vonden we er ook de tijd voor. Op de een of andere wijze waren we in staat ons ook te kwijten van al onze andere verantwoordelijkheden. Door het genealogisch werk leek ons leven veel geïnspireerder te worden.

Maar wij moeten de beslissing nemen en de Heer zal geen invloed uitoefenen op onze eigen vrije wil. Als we een getuigenis willen hebben van het genealogische werk en het tempelwerk moeten we er iets aan doen.

De Heer zal u zegenen als u met dit werk begint. Dat is ons heel duidelijk gebleken. Vanaf het ogenblik waarop we besloten te beginnen op het punt waarop wij ons bevonden en met hetgeen wij hadden, zijn ons veel dingen duidelijk geworden. Wij zijn absoluut nog geen experts op genealogisch gebied. Wij stellen ons echter wel in dienst van onze familie. En ik getuig hier dat wanneer wij beginnen op het punt waar we ons bevinden — ieder voor zich, met de gegevens die we hebben — en deze gegevens op orde brengen, alle gegevens logisch op elkaar zullen volgen.

Moedige ogenblikken

DOOR KEITH CHRISTENSEN

Jan was 11 jaar en woonde in Rotterdam toen Joseph F. Smith, die toen president van de kerk was, de Atlantische Oceaan overstak om de heiligen in Europa te bezoeken. Een paar jaar daarvoor was Jan blind geworden ten gevolge van een pijnlijke oogziekte. De avond voordat de president in Rotterdam zou aankomen sprak Jan met zijn moeder opgewonden over de profeet.

„Mamma, als je me meeneemt naar de vergadering en de president in mijn ogen laat kijken, weet ik zeker dat ik beter zal worden,” zei hij tegen haar.

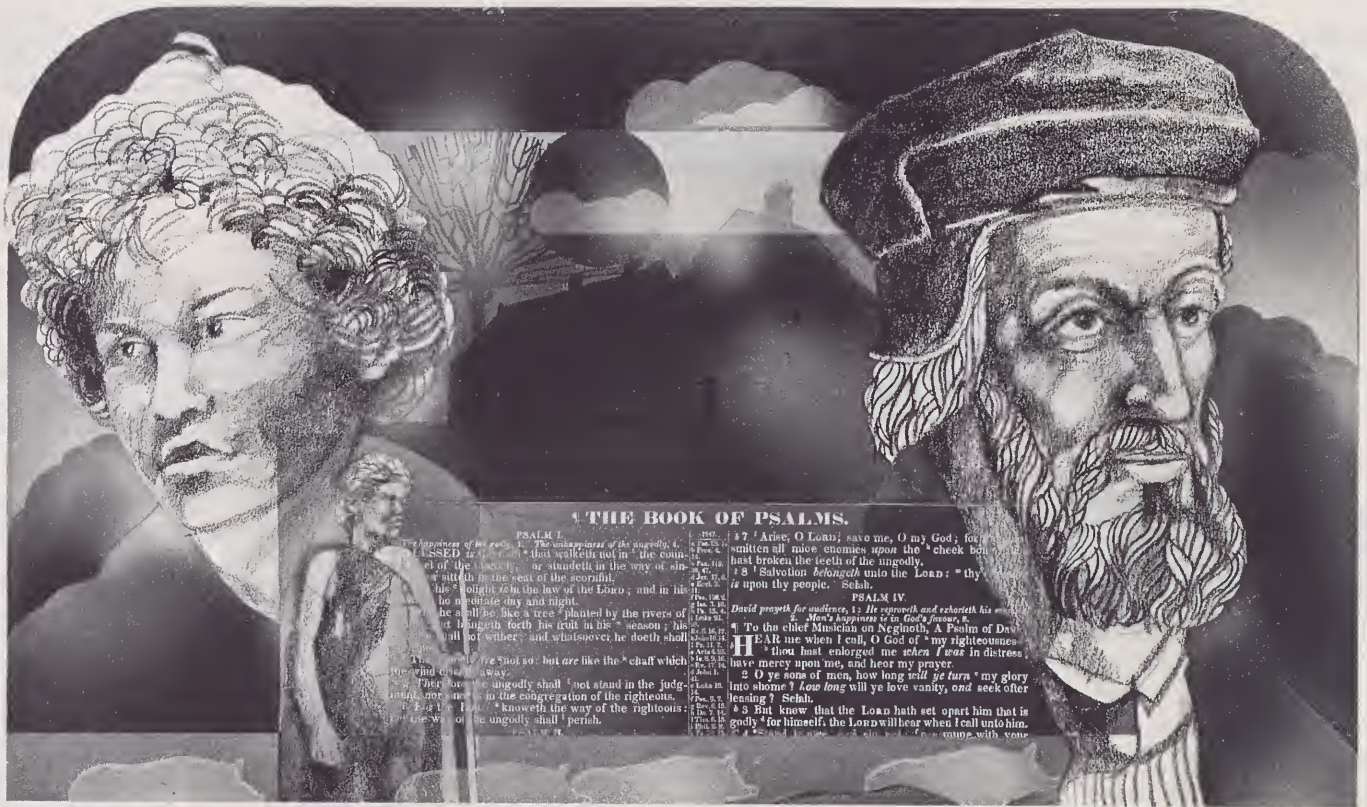
„We zullen samen gaan,” beloofde Jans moeder hem, „maar misschien heeft president Smith het wel te druk om met je te praten.”

De volgende dag kwamen honderden heiligen bijeen om president Smith te horen. Jan vond het heerlijk om de stem van de profeet te horen, ook al kon hij geen Engels verstaan. Iedereen wachtte vol ongeduld op de tolk die hen vertelde wat de profeet had gezegd. Na de bijeenkomst gaf president Smith de mensen een hand.

Terwijl Jan met zijn moeder stond te wachten om de profeet een hand te kunnen geven, wist hij zeker dat de profeet hem in de ogen zou kijken. Toen hoorde Jan de vriendelijke stem van de president, en gaf deze hem vol liefde de hand.

President Smith lichtte het verband van Jans pijnlijke ogen en keek hem in de ogen. Toen legde de profeet zijn hand op het hoofd van de jongen en beloofde hem dat de Heer hem zou zegenen.

Toen Jan en zijn moeder thuiskwamen, deden zijn ogen geen pijn meer. Vol vertrouwen verwijderde hij het verband. Hij kon weer zien! Beiden huilden van geluk en dankten hun Hemelse Vader voor de genezende kracht van een ware profeet Gods.

Een stap voorwaarts

DOOR NANCY M. ARMSTRONG
Geïllustreerd door Craig Fetzer

Voor Tom die de varkens ongeduldig naar het hok bij de stallen dreef, leek de dag oneindig te duren. Toen hij varkenshoeder werd, had hij zich gelukkig gevoeld omdat hij nu niet langer als jongen werd behandeld. Maar hij ontdekte al spoedig dat het dikwijls eenzaam werk was. In het begin amuseerde hij zich met dagdromen waarin hij zichzelf zag als een ridder die allerlei heldendaden verrichtte. Maar hij had genoeg van dromen, die toch nooit werkelijkheid konden worden.

Hij was een lijfeigene net zoals zijn vader was geweest toen die stierf. Tom was lijfeigene van de pastorie in het dorpje Lutterworth, waar hij zou moeten blijven tot hij stierf of tot zijn meester hem zou vrijlaten.

De warmte van de stal kwam hem tegemoet, toen Tom de deur opende om vers stro te pakken voor de varkens. Toen hij langs de melkmeid kwam die aan het melken was, zei hij: „Geef me alsjeblieft een slok. Ik verga van de dorst.” „Doe je mond maar open”, lachte de melkmeid en spoot de melk in Toms mond tot de melk over zijn hemd liep.

„Hou op met die onzin — die melk zo te verknoeien —

of ik geef jullie allebei een pak slaag” riep Jack de opzichter, die een paard aan het roskammen was.

Tom zag dat het paard dat Jack roskamde niet uit de stallen van de pastorie afkomstig was. „Wie is er op dit vreemde paard gekomen?” vroeg hij.

„De meester, meneer Wyclif zelf” antwoordde Jack. „Let maar liever op je manieren, want de meester heeft gezegd dat hij nu voorgoed blijft. Er zijn mensen met hem meeg gekomen die hier vannacht blijven. Schiet op Tom, je moeder heeft je nodig om het spit te draaien.”

Tom zuchtte, vulde een mand met stro en bracht die naar de varkens. Er zal hier veel meer te doen zijn, nu meneer Wyclif blijft, dacht hij. Waarom is hij niet in Oxford gebleven waar hij les gaf?

Allerlei heerlijke geuren en de warmte van het vuur kwamen Tom tegemoet, toen hij de keukendeur opende. „Ik ben blij dat je er bent Tom,” zei zijn moeder die de leiding in de keuken had. „Zou je me willen helpen met het rond draaien van het spit? Het is te zwaar voor Hannah en ik moet haar helpen met het klaarmaken van deze vlees-

pasteitjes." Het duurde niet lang of Tom had het gevoel dat hij samen met de kippen geroosterd werd. Zijn armen deden pijn en zijn maag knorde. Hij hoopte dat er nog wat eten over zou zijn, nadat zijn meester en de gasten gegeten hadden.

Toms moeder legde de kippen op een houten schotel bij de haard om ze warm te houden en zei: „Tom, nu moet je de bedienden helpen het eten naar boven te brengen en het op te dienen.”

„Gaat de meester nooit meer naar zijn school terug?” vroeg Tom.

„Hij is ontslagen,” antwoordde zijn moeder fluisterend. Jack zegt dat het komt, omdat zijn ideeën over godsdienst fout zijn; maar dat is niet zo. Ik heb gehoord dat hij alleen maar de geheimzinnigheid rond de godsdienst weg wil nemen, zodat eenvoudige mensen zoals wij het evangelie kunnen begrijpen.”

Uren later toen Tom aan de keukentafel achter zijn avondeten zat, zat hij nog te peinzen over wat hij boven had gehoord. „Moeder, weet je dat de meester de Bijbel wil omzetten van het Latijn in het Engels. Hij noemt het vertalen. Die andere heren zullen hem helpen. Ik zal nooit vergeten wat de meester zei: „De redding van de ziel van een boer is net zo belangrijk als het redden van de ziel van een koning”.

„Dat is waar, maar ik heb het nog nooit zo mooi horen zeggen. Ik geloof dat wij in Gods ogen allemaal gelijk zijn, maar hier onder de mensen zijn we niet gelijk,” antwoordde zijn moeder.

Tom pakte een kippevleugel. „Maar waarom zou je de Bijbel in het Engels vertalen, als de meesten van ons niet kunnen lezen?”

„Er zijn veel Engelsen die kunnen lezen,” antwoordde moeder. „Misschien kunnen we ons uit de Bijbel voor laten lezen.”

„Denkt u dat ik er ooit zelf nog eens uit zal kunnen lezen?” vroeg Tom.

„Nee, jongen, ik ben bang dat dat nooit zal kunnen,” zei ze droevig.

Toms ogen vulden zich met tranen van teleurstelling en hij snelde de kamer uit.

De volgende morgen toen hij een vuur ging aansteken in de studeerkamer van meneer Wyclif, stond de zwartgebaarde schriftgeleerde al achter zijn hoge schuine lessenaar. Tom kon de ganzeveer op het perkament horen krasen, maar de meester scheen niet te merken dat de jongen zich in de kamer bevond.

Een paar ochtenden na dit voorval was de studeerkamer leeg toen Tom er al voor het licht was binnenkwam om het vuur aan te leggen. Hij had zijn armen vol met hout legde dit in de haard en stak de kaarsen aan bij de lessenaar. Hij hield een kaars omhoog zodat hij op een groot

beschreven vel perkament kon kijken. Voor Tom waren het niets anders dan zwarte tekens op een witte ondergrond, maar hij genoot ervan, omdat hij wist dat het woorden waren. Plotseling zag hij het woord Jezus staan. Hij had het dikwijls gezien, omdat er in de kerk een Christusbeeld stond, waarop het woord op de sokkel, was uitgehouwen. Hij zag een paar verscheurde stukjes perkament op de grond liggen. Hij zette de kaars terug in de kandelaar en pakte de snippers op. Toen ging hij naar de open haard en wroette in de as tot hij een klein stukje verbrand hout vond en haastte zich toen terug naar de lessenaar. Met grote inspanning probeerde hij keer op keer het woord Jezus op een stukje perkament over te schrijven. Er verscheen een brede glimlach op zijn gezicht toen het woord er bijna net zo uitzag als het woord, dat hij aan het overschrijven was. Tom was zo verdiept in zijn werk dat hij de meester niet hoorde binnenkomen en hij schrok dan ook verschrikkelijk, toen hij opeens een kalme stem achter zich hoorde zeggen: „Dat heb je goed gedaan, mijn zoon.”

Toms wangen werden donkerrood terwijl hij overeind sprong en stamelde: „Het — het spijt me meneer. Ik zal meteen het vuur aanmaken.”

Hij wilde naar de haard lopen, maar meneer Wyclif pakte hem bij de arm. „Hoe heet je, jongen?” „Tom Brinton, meneer.” „Jij kunt niet schrijven, hè?” „Nee meneer, ik probeerde alleen maar een woord over te schrijven.” „Kun je lezen?” Nee meneer.”

De oude man boog zich voorover en keek in Toms droevige ogen. „Jij zou erg graag willen lezen en schrijven, is het niet?”

Tom keek omhoog in de vriendelijke licht-grijze ogen van meneer Wyclif. „Ja zeker meneer, dat zou ik heel graag willen. Maar ik ben de varkenshoeder. De varkens wachten om naar het bos gebracht te worden en de opzichter zal me slaan als ik te laat ben.”

„Ik zal met je mee gaan en de opzichter vertellen dat hij een andere varkenshoeder moet zoeken. Vandaag begin je op de dorpsschool met leren lezen en schrijven. Ik heb veel jongens en mannen nodig om de Bijbel over te schrijven en jij hebt er talent voor.” Tom moest een brok in de keel wegslikken. „Bedoelt u, meneer, dat u me de woorden zult laten overschrijven die God gesproken heeft als ik leer lezen en schrijven?” vroeg hij, omdat hij het nog altijd niet kon geloven. „Ja, jongen. De mensen schreeuwen al om afschriften. Gisteren kwam er een Engelsman bij me die brandde van verlangen. Omdat hij geen geld had, bood hij mij een lading hooi voor een paar bladzijden. We zullen nooit voldoende afschriften kunnen maken voor iedereen die er een wil hebben. Omdat het met me een hele dag kost om een bladzijde over te schrijven. Maar ik moet erbij zeggen, Tom, dat het gevaarlijk kan worden. Veel geestelijken denken dat de mensen de Bijbel niet hoeven lezen en dat alleen de priesters heilige zaken kunnen verklaren. Ik geloof echter dat alle mensen het recht hebben Gods woord zelf te lezen.”

Tom beleefde nu gelukkige dagen, weken en maanden omdat hij zijn tijd doorbracht tussen boeken, leien en krijt. Eindelijk leerde hij hoe hij met pen en inkt op perkament

33 Let us beat down their cards, though
their cards triumph
4 He that believeth in the Lord
shall have them in his possession.
5 Then shall the apostles and
I vex them in his secret counsel.
6 Yet have I not seen my blood
7 I will declare the decree
me, Thou art my Son; this day I will
8 Ask of me, and I shall give
thine inheritance, and the uttermost
for thy possession.
9 Thou shalt break them with a rod
halt dash them in pieces like a potter's
10 Be wise now therefore, O ye kings; be
judges of the earth.
11 Some the Lord with fear, and rejoice with
12 Kiss the Son, lest he be angry, and
the way, when his wrath is kindled but a little,
are all they that put their trust in him.
PSALM III.
The security of God's protect
1 A Psalm of David, when he fled from
1 LORD, how are they increased that trouble
are they that rise up against me:
2 Many there be which say of my soul,
help for him in God. Selah.
3 But thou, O Lord, art a shield for me,
and the "lifter up of my head."
4 I cried unto the Lord with my voice,
me out of his holy hill. Selah.
5 I laid me down and slept; I awaked,
sustained me.
6 I will not be afraid of ten thousands of
have "set themselves against me round about."

moest schrijven. Meneer Wyclif had de grote hal in de pastorie laten veranderen in een schrijfzaal, zoals men die ook in kloosters zag. Iedere leerling van de school stond achter zijn eigen hoge lessenaar.

In de kersttijd werd de pastorie vrolijk versierd met mistletoe en hulst. Op kerstavond werd het grote blok hout voor het kerstvuur de studeerkamer binnengedragen onder het zingen van kerstliederen. Voor het loeiende vuur gezeten las meneer Wyclif het kerstevangelie voor aan de bedienden. Het was de eerste keer dat zij het hoorden voorlezen in het Engels en de schoonheid van het verhaal hield hen in zijn greep. Na genoten te hebben van gepofte appels, walnoten, marsepein en vleespasteitjes, bedankte iedereen meneer Wyclif en ging men naar huis.

Tom bleef om de kamer op te ruimen. „Kom bij het vuur zitten, jongen,” zei meneer Wyclif. „Ik wil met je spreken.” Tom ging op een krukje zitten. De meester nam een stuk perkament uit zijn lessenaar.

„M'n jongen, je weet dat ik al twee keer terecht hebt moeten staan voor mijn overtuigingen. Alleen omdat de gewone mensen zoveel opschudding veroorzaakten, tijdens de rechtszittingen in Londen, werd ik vrijgelaten. Door het werk dat we nu aan het doen zijn, hangen ons nog meer moeilijkheden boven het hoofd. De geestelijken roepen dat het ketterij is om de gewone mensen toe te staan de Bijbel in het Engels te lezen. Ze zeggen dat het heilige boek niet voor onwetende mensen bestemd is. Weelde en hebzucht vieren vandaag de dag hoogtij in de kerk. Ik zou de mensen zo graag willen aansporen terug te keren naar het eenvoudige leven en geloof van de eerste christenen die onze Heer en Heiland, Jezus Christus, kenden. Maar hoe kunnen de mensen Christus kennen, tenzij zij een Bijbel hebben die ze zelf kunnen lezen of zich kunnen laten voorlezen in een taal die zij begrijpen?”

Meneer Wyclif zuchtte diep en overhandigde Tom een stuk perkament. „Mijn kerstgeschenk voor jou en je moeder,” zei hij.

De jongen sperde zijn ogen open van verbazing toen hij het document las. Het was opgesteld door een wetsgeleerde

en droeg het zegel van meneer Wyclifs zegelring. Tom en zijn moeder werden erin vrijverklaard. „Waarom — waarom — geeft u ons dit grote geschenk?” vroeg Tom.

„Alle andere jongens uit de schrijfzaal zijn vrijgeborenen. Als er moeilijkheden komen, kunnen zij kiezen of zij willen blijven of weggaan. Ik wil jou diezelfde mogelijkheid geven.”

Het duizelde Tom, toen hij opstond van de kruk. Hij had een brok in de keel, zodat hij nauwelijks een woord uit kon brengen, maar tenslotte slaagde hij erin het volgende te zeggen: „Zolang als u mij nodig hebt zal ik u nooit verlaten. Nooit! Ik weet dat iedere bladzijde die ik overschrijf een stap voorwaarts is om andere jongens zoals ik met God te laten kennismaken.”

De meester sloeg zijn arm om Toms schouders. „Je hebt me zojuist het mooiste kerstgeschenk gegeven dat je maar kon geven — je trouw aan ons werk. Ga nu het document maar aan je moeder voorlezen.”

Schrijf je eigen geschiedenis

Begin vandaag met het bijhouden van een dagboek waarin je de gebeurtenissen beschrijft die je meemaakt en waarvan je anderen deelgenoot kunt maken. De heiligen werden door de profeet Joseph Smith aangemoedigd een dagboek of een journaal bij te houden en die raad is sinds die tijd door de kerkleiders steeds herhaald.

Vanaf het moment waarop hij toetrad tot de kerk (in 1833), heeft president Wilford Woodruff een dagboek bijgehouden. Iedere dag besteedde hij ongeveer een uur aan het vastleggen van gebeurtenissen en gevoelens.

„Ik wil mijn jonge vrienden vertellen,” zei hij, „dat het een grote zegening zal zijn voor hen en voor hun kinderen . . . als zij dagelijks zullen vastleggen wat er . . . om hen heen . . . plaatsvindt. Laten alle jongens en meisjes een klein boekje nemen en er iedere dag . . . een stukje in schrijven . . .”

Aantekeningen in een dagboek hoeven niet beperkt te blijven tot speciale gelegenheden. De gebeurtenissen van iedere dag, de verwachtingen en teleurstellingen kunnen vastgelegd worden om je te helpen er nog eens aan terug te denken. Hier volgen enkele voorbeelden:

Oh jongens, vandaag heb ik een voetbal gekregen!

Vandaag hebben we op school dia's gehad over octopusen en andere zeedieren.

Mijn beste vriend Erik is vandaag verhuisd. Waarschijnlijk zal ik hem nooit meer zien. Over drie weken zal vader me tot diaken ordenen.

Je kunt je dagboek beginnen in een aantekeningenboek, een multomap, of in een echt dagboek. Een dagboek is beschrijvend en persoonlijk, en geeft weer wat je voelt, terwijl een journaal een beschrijving is van de dagelijkse gebeurtenissen. Ervaringen die gaan over het verkrijgen van een getuigenis en het versterken van je geloof en gebeurtenissen die zaken zoals de doop of andere evangelie verordeningen beschrijven zullen van grote waarde zijn voor jou en voor je nakomelingen.

Gezinsavond

Een verslag vol herinneringen

De familie de Bruin trof voorbereidingen voor de gezinsavond. Oma, die hen die avond met een bezoek vereerde, zag dat vader een kaart aan het klaarmaken was die hij bij zijn les wilde gebruiken. Moeder haalde chocoladekoekjes uit de oven en Margriet legde de zangboeken bij de diverse stoelen neer. Koen kwam uit zijn kamer met een klein aantekeningenboekje.

„Ik ben erg blij dat u er bent, oma” zei hij. „Nu heb ik iets echt belangrijks om in mijn aantekeningenboek te schrijven.”

„Wat is dat voor een aantekeningenboek, Koen?” vroeg oma.

„Het is een verslag van onze gezinsavonden. Ik ben de secretaris,” zei Koen, „en ik houd de notulen bij. Kijk, nu weten we precies wat we gedaan hebben vanaf januari en we weten welke lessen we besproken hebben.”

Oma keek het boek door. „Er staan niet alleen lessen in. Koen. Het is een verslag vol herinneringen . . . Hier staat dat jullie na de les caramelpopcorn hebben gemaakt met de popcorn die jullie al eerder gepoft hadden. Dat was leuk!”

„Dat was het zeker!” Samen liepen Koen en oma het verslag van de gezinsavonden door: Januari 1965: Moeder moest in bed blijven, omdat ze haar rug bezeerd had. We namen onze stoelen en boeken mee en hielden onze gezinsavond op haar kamer, rond haar bed.

Februari 1965: Deze gezinsavonden zijn geweldig. Ik heb

nooit eerder geweten dat Margriet blij was dat ik haar broer was. Vanavond hebben we elkaar de goede dingen verteld die we van elkaar wisten. Ik heb pappa verteld dat ik de manier waarop hij een bal gooit zo goed vind.

Maart 1965: Vanavond hebben we Michiel en zijn familie uitgenodigd om onze gezinsavond bij te wonen. Michiels vader zei: „Een andere keer, misschien.” Maar Michiel is wel gekomen en ik geloof dat hij het leuk vond.

April 1965: Vanavond na onze les vertelde moeder ons hoeveel onze hemelse Vader ons liefgehad heeft, want Hij heeft zijn enige zoon gezonden en zo voor ons laten lijden. Ik vond de gezinsavond vanavond erg fijn.

Mei 1965: Vanavond hebben we op de gezinsavond mamma geëerd. Pappa en ik hebben het eten gekookt en Margriet heeft afgewassen. Daarna hebben we tijdens de les allemaal aan mamma verteld dat we van haar hielden.

Juni 1965: Vanavond heeft Margriet ons op de gezinsavond een paar grappige liedjes geleerd. We zaten buiten op het terras en we bleven maar zingen.

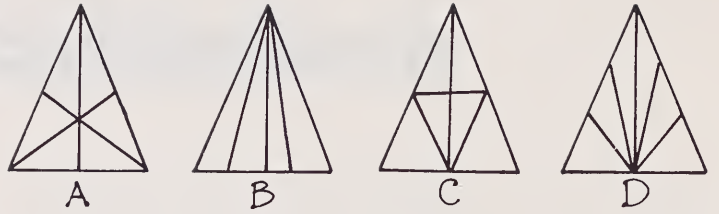
Juli 1965: Gisteravond was onze gezinsavond. We hebben gepicknickt in het bos en later heeft Vader ons rond ons kampvuur lesgegeven. Er kwam een klein eekhoortje naar ons toe dat met ons mee bleef luisteren. Ik vraag me af of hij ook een gezin heeft . . .

Oma en Koen sloten het boek. Koen zei: „Nu kan ik vanavond in mijn boekje schrijven: „We hadden een prachtige gezinsavond, want Oma was erbij.”

Hoeveel driehoeken?

DOOR HELEN R. SATTLER

Kun je in één oogopslag zien in welke figuur de meeste driehoeken getekend zijn?

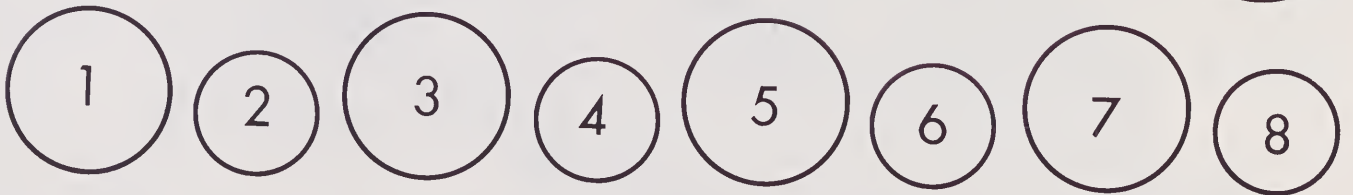
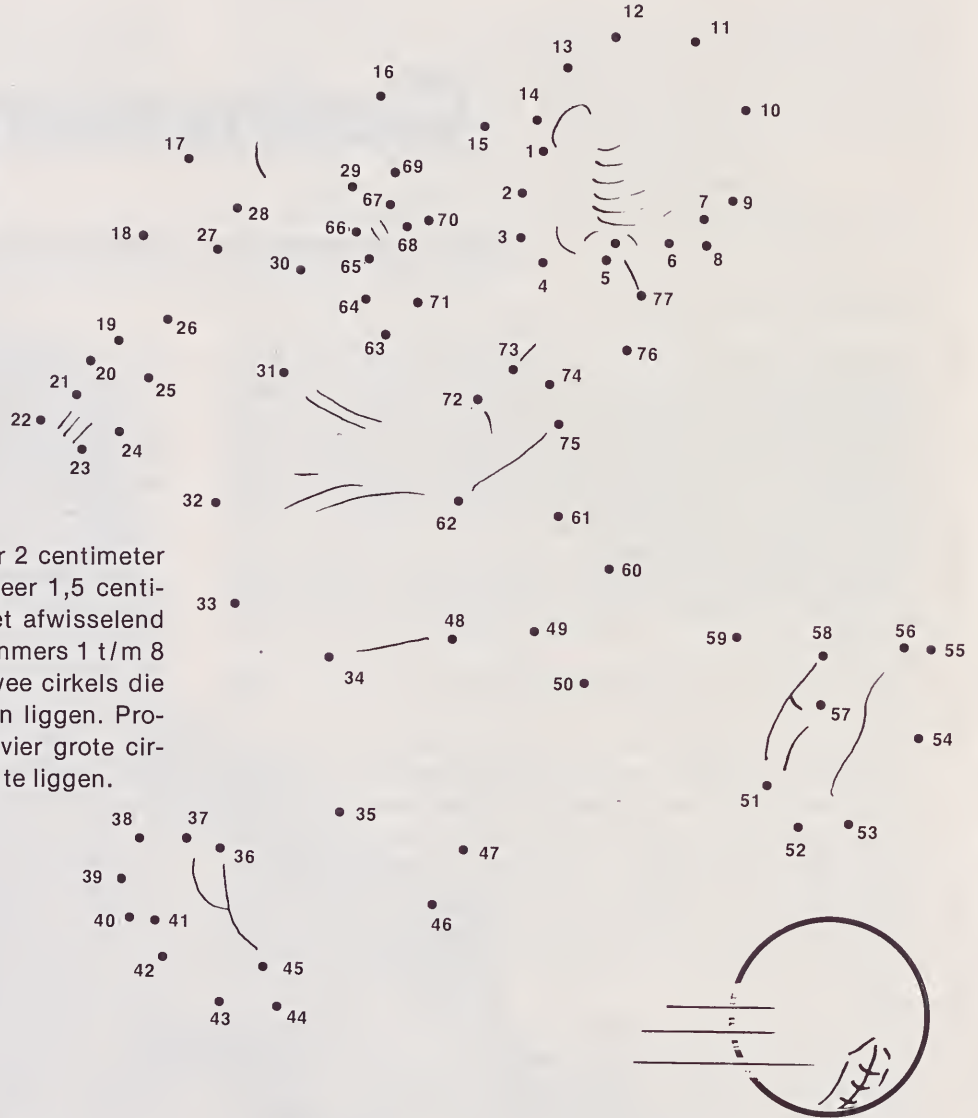

Voor de grap

Kun je dit?

DOOR OLGA C. BROWN

Knip van papier vier cirkels uit van ongeveer 2 centimeter doorsnee en vier kleinere cirkels van ongeveer 1,5 centimeter doorsnee. Leg ze nu op een rijtje met afwisselend een grote en een kleintje. Schrijf er nu de nummers 1 t/m 8 op. Verplaats iedere keer twee cirkels. De twee cirkels die je verplaatst, moeten wel naast elkaar blijven liggen. Probeer de cirkels nu zo te verplaatsen dat de vier grote cirkels en de vier kleine cirkels bij elkaar komen te liggen.

Hoeveel driehoeken? (A) 16, (B) 10, (C) en (D) 13.

De nummers 8 en 2 komen op de plaats waar eerst 5 en 6 lagen.
De nummers 1 en 5 komen op de plaats waar eerst 8 en 2 lagen.

Oplissing: Verschuif de nummers 2 en 3 naar de rechterkant van nummer 8.
De nummers 5 en 6 komen te liggen op de plaats waar eerst 2 en 3 lagen.

Zoon: Vader, de bisschop heeft vanochtend met me gesproken over het ontvangen van het Melchizedekse priesterschap. Hij zei dat één van de dingen die ik moest doen, was met jou praten over wat het werkelijk betekent om het priesterschap te dragen.

Vader: Ik ben blij dat de bisschop je die opdracht heeft gegeven, Paul, omdat het priesterschap iets heel bijzonders is voor mij. We hebben al vaak over het priesterschap gesproken, dus waar wil je beginnen? Heb je speciale vragen?

Zoon: Laten we nu eens doen alsof ik nog nooit eerder van het priesterschap gehoord had. Zou ik je dan een paar fundamentele vragen mogen stellen om voor mezelf meteen een totaalbeeld te kunnen vormen?

Vader: Zeker, wat is de eerste vraag?

Zoon: Wat is het priesterschap?

Vader: Eenvoudig gezegd, is het priesterschap de op ons overgedragen macht en het op ons overgedragen gezag om Jezus Christus te mogen vertegenwoordigen.

Gesprek tussen vader en zoon

Een dialoog over het
priesterschap

DOOR

CHAUNCEY C. RIDDLE

Zoon: Maar waarom Jezus? Waarom vertegenwoordigen we onze Vader in de hemel niet?

Vader: Denk je nu aan het feit dat alle menselijke wezens kinderen van God de Vader zijn?

Zoon: Ja. En Jezus dus ook.

Vader: Dat is waar, maar met onze Heiland is er nog iets anders. Hij was onze oudste broeder toen wij bij onze hemelse Vader woonden. Toen werd Hem een zeer bijzondere opdracht gegeven. Hij werd door de Vader uitgekozen om deze aarde te scheppen en te bevolken met een aantal kinderen van de Vader, deze aarde te besturen en door middel van het zoenoffer iedereen te zegenen die op aarde zou komen. De anderen kregen die opdracht niet; het was een rentmeesterschap dat slechts aan één persoon gegeven werd.

Zoon: U bedoelt toch niet te zeggen dat Hij al deze dingen alleen moest doen?

Vader: Inderdaad. Hij ontvangt hulp van velen en hierbij speelt het priesterschap een grote rol. Maar de Heiland is het hoofd. Hij is degene aan wie de Vader de totale verantwoordelijkheid voor deze aarde en alle dingen die zich op die aarde bevinden heeft gegeven. De Vader had ons zo lief dat Hij Jezus heeft gezonden om deze aarde te scheppen, en vervolgens naar deze aarde heeft gestuurd om er te lijden en te sterven om ons te redden.

Zoon: Maar waarom werd Jezus uitverkoren om die ene, de Heiland te zijn?

Vader: Ik ben er zeker van dat ik niet alle redenen ken, maar één ken ik er wel: Ik geloof dat de Vader Jezus ge-

„Als leraar ben je begonnen met huisonderwijs; . . . je hebt met de bisschop deelgenomen aan werkzaamheden rond de kapel, op de welzijnszorgboerderij, en je hebt mensen in de wijk geholpen.”

kozen heeft om Hem te vertegenwoordigen, op grond van de grote en oprechte liefde die Jezus bezat in het voorbestaan. Jezus had de Vader lief en gehoorzaamde Hem in alle dingen. Maar hij bezat ook een oprechte liefde voor anderen, voor ons. Omdat Jezus' liefde oprecht was, zonder een spoor van zelfzucht of eigenbelang, wist de Vader dat Hij Jezus de volledige verantwoordelijkheid voor deze aarde kon toevertrouwen

Zoon: Bezat niemand anders die oprechte liefde?

Vader: Ik denk dat er misschien wel anderen waren. Maar het huis van de Vader is een huis van orde. Hij benoemde er slechts één tot hoofd. Als Hij, de Vader, tot de mensen spreekt, heeft Hij hen eerst slechts één ding te zeggen; Hij zegt tegen de mensen: „Dit is mijn geliefde Zoon. Hoort hem.” (Joseph Smith 2:17; zie ook Matteüs 3:17; 17:5.) Degenen die dat gebod gehoorzamen kunnen alle zegeningen op aarde en in de hemel door Hem, Jezus Christus, ontvangen. Zo is de Heiland de grote Hogepriester geworden, de enige bron, waaruit de zegeningen van de Vader voor deze aarde ontspruiten. Als we het priesterschap ontvangen, ontvangen we het gezag van de Heiland. Daarom wordt het genoemd „het heilige priesterschap, naar de orde van de Zoon van God.” (Zie Leer en Verbonden 107:3.)

Zoon: Ik begrijp waarom er maar één persoon kan zijn om de Vader te vertegenwoordigen. Maar ik maak me nog steeds zorgen over alle andere mensen die ook een grote liefde voor de Vader en voor anderen aan de dag legden of leggen. Wat gebeurt er met hen?

Vader: Ik geloof dat velen van hen die ook deze oprechte liefde bezitten de edelen en groten zijn die vader Abraham noemde. De Heiland maakt hen tot regeerders over deze aarde. (Zie Abraham 3:22-23.)

Zoon: Dat is moeilijk te geloven als je naar diverse regeerders uit de verschillende tijdperken kijkt.

Vader: Dat is zo, als je naar de meeste wereldse regeerders kijkt. De Schriften spreken echter niet over koningen, generaals en presidenten. De regeerders van onze Heiland zijn zij die Hij aanstelt om de zegeningen van de eeuwigheid over te dragen op hun medemensen. Zij zijn de dragers van zijn priesterschap.

Zoon: Wilt u zeggen dat de Heiland uit de mensen op deze wereld bepaalde mensen uitkiest die de oprechte liefde bezitten en zijn priesterschap aan deze mensen geeft opdat zij anderen kunnen zegenen? Dat klinkt goed, maar ik vind het moeilijk dat idee in overeenstemming te brengen met wat ik in de kerk zie. Er zijn goede mensen die het priesterschap bezitten. Maar er zijn ook anderen die niet al te veel liefde voor wie dan ook, laat staan oprechte liefde, lijken te bezitten.

Vader: Het is gevaarlijk voor ons om anderen te veroordelen, Paul. Maar ik ben het met je eens. Wij kunnen niet met de hand op ons hart zeggen dat iedereen die tot het priesterschap geordend is, ook is wat hij zou moeten zijn.

Zoon: Zoals u het beschrijft, klinkt het net alsof een mens volmaakt zou moeten zijn om het priesterschap van de Heiland op de juiste wijze te kunnen dragen.

Vader: Alhoewel het misschien beangstigend klinkt, ligt

dat inderdaad dicht bij de waarheid, voor zover ik het begrepen heb. Toen de Heiland zijn discipelen in Judea vertelde wat er van hen verwacht werd, en ook van ons, begonnen zij te wanhopigen en vroegen: „Wie kan dan behouden worden?” Zijn antwoord is onze enige hoop; Hij vertelde hen dat een dergelijke volmaaktheid onmogelijk is bij de mens, maar dat bij God alle goede dingen mogelijk zijn. (Zie Matteüs 19:23-26.) Begrijp je wat er met dit antwoord wordt bedoeld?

Zoon: Ik denk dat het betekent dat de mens niet volmaakt kan zijn tenzij God hem helpt.

Vader: Juist! Dat wordt onder andere in de Schriften bedoeld wanneer er staat dat wij zalig worden door genade — maar alleen nadat wij alles gedaan hebben wat we kunnen. (Zie 2 Nephi 25:23.)

Zoon: Ik wil niet graag pessimistisch zijn, maar ik kan nog steeds niet geloven dat de meeste priestersdragers die ik ken een volmaakte liefde bezitten.

Vader: Paul, het is niet opmerkelijk dat sommige mensen die volmaakte liefde niet hebben; het is wonderbaarlijk dat sommigen die liefde wel bezitten. Het helpt, als we beginnen eindpunt van elkaar kunnen onderscheiden. Wij moeten er van uitgaan dat geen mens in zijn natuurlijke staat hier op deze aarde intelligent of goed genoeg is om de Heiland op volmaakte wijze te kunnen vertegenwoordigen en de oprechte liefde ten toon te spreiden bij het zegenen van anderen. Er is dus een proces nodig waarin iemand die de Heiland vertegenwoordigt groeit en wordt gelouterd. Het begin van dat proces is het aanvaarden van het evangelie; we moeten onze zwakheden belijden en door de doop een verbond met de Heer sluiten, om zijn naam op ons te nemen, Hem altijd indachtig te zijn, en alle geboden die Hij ons heeft gegeven te onderhouden. Dat zijn de beloften die jullie iedere keer herhalen in het avondmaalsgebed.

Zoon: Dat zijn ze inderdaad, ik herinner me ze weer. Maar zijn beloften voldoende?

Vader: Ze zijn niet voldoende, maar zij vormen wel het noodzakelijke beginpunt wanneer we tijdens onze doop deze beloften afleggen worden wij gezegend met de belofte des Heiligen Geestes en wordt ons geboden die Heilige Geest te ontvangen.

Zoon: Wanneer we bevestigd worden?

Vader: Juist. Het voorrecht de Heilige Geest te bezitten is een van de prachtigste voorrechten die een mens ten deel kunnen vallen, omdat deze kracht ons leert hoe wij moeten beginnen te denken en te voelen als de Heiland, en ons raadgevingen van de Heiland geeft. Je kunt je herinneren dat Johannes de Doper met water doopte. Maar hij wist dat de doop met vuur en de Heilige Geest die de Heiland zou brengen veel belangrijker was, zodat hij zich niet waardig voelde om de Heilands schoenriem los te maken. Het is de kracht van de Heilige Geest, die veranderingen teweeg kan brengen die ons helpt zo te veranderen dat we waardige en eerbare priestersdragers worden.

Zoon: Wat is de plaats van het Aäronische priesterschap in dit geheel?

Vader: Net als Johannes met water kwam dopen om de discipelen voor te bereiden, zodat de Heiland hen kon

dopen met de Heilige Geest, zo is het Aäronische priesterschap gegeven als voorbereiding op de ontvangst van het Melchizedekse priesterschap. Als diaken heb je geleerd het avondmaal rond te dienen en vastengaven op te halen. Als leraar ben je begonnen met huisonderwijs. Als priester had je het voorrecht het avondmaal te mogen inzegenen en te mogen beginnen met zendingswerk en te mogen dopen. Al die tijd heb je met de bisschop deelgenomen aan werkzaamheden rond de kapel, op de welzijnszorgboerderij, en je hebt mensen in de wijk geholpen. Weet je misschien welke jongens van jouw leeftijd het Melchizedekse priesterschap zullen ontvangen?

Zoon: Op dit moment alleen zij die als priester goed gewerkt hebben.

Vader: Zeker. Als een jongeman heeft geleerd om ijverig, getrouw en gehoorzaam te zijn in aardse zaken is dat een schitterende voorbereiding op de werkzaamheden die hij op geestelijk gebied zal moeten verrichten.

Wanneer hij op negentienjarige leeftijd op zending gaat is hij al een oudgediende in de dienst des Heren. De gewoontes en de houding van een getrouw priester vormen voor hem de basis voor alle roeping van het hogere priesterschap. Als hij geleerd heeft onder het gezag van het priesterschap in de kerk te werken en te leven volgens de influisteringen van de Heilige Geest is hij gereed om het werk der liefde te verrichten. Vergis je niet, Paul, of je nu dient als zending, of werkt in de kerkelijke organisaties, of dient als echtgenoot en vader, je werkelijke succes in deze priestersroeping zal afgemeten worden aan de diepte en de zuiverheid van je onbaatzuchtige liefde en belangstelling voor anderen.

Zoon: Wilt u daarmee zeggen dat het moeilijk is om je liefde voor anderen te tonen, als je nooit geleerd hebt om ordelijk en efficiënt te zijn in wereldse zaken?

Vader: Dat bedoel ik inderdaad. Een zending die lui is, zich niet verzorgt of ongehoorzaam, zal de mensen er moeilijk van kunnen overtuigen dat het herstelde evangelie iets bijzonders is.

Een president van een ouderlingenquorum die nooit iets opvalt zal iemand moeilijk kunnen motiveren zich in te spannen en uit te blinken. Een echtgenoot die niet hard wil werken om voor zijn gezin te zorgen, of die eerst aan zijn eigen genoegens denkt, zal zijn gezin zeker niet naar de Heiland leiden.

Zoon: Ik begrijp dat al deze dingen nodig zijn, aangezien zij een onderdeel van het Aäronische priesterschap vormen. Maar het Aäronische priesterschap beperkt zich vast niet alleen tot deze zaken.

Vader: Dat is zo. We hebben alleen gepraat over het fundament van de oprechte liefde. We moeten aan dat fundament nog toevoegen: veel kennis, bekwaamheid, wijsheid en het vermogen om mensen en hun behoeften te kunnen begrijpen. Dit zijn allemaal gaven van de Geest. Zij die zich bekeren van hun zonden en die er vervolgens naar hongeren en dorsten anderen te kunnen zegenen worden vervuld met de Heilige Geest, waarna deze gaven hen beginnen toe te stromen. Laten we eens naar een zeer waardevolle tekst uit de Schriften kijken, Paul. Wil jij Leer en Verbonden afde-

ling 121 opslaan? Het gedeelte vanaf vers 34 tot het einde is zo belangrijk dat ik van mening ben dat iedere priesterschapsdrager er goed aan zou doen het uit het hoofd te leren, en het dikwijls voor zichzelf op te zeggen.

Let op de verzen 34 en 40. Daarin wordt ons gezegd dat velen worden geroepen maar weinigen worden gekozen, en waarom? Vers 35 zegt ons dat wij ons niet moeten laten verleiden door verlangens naar de dingen van de wereld of de eer der mensen. Wij moeten ons in het priesterschap ten doel stellen anderen te dienen en te zegenen. Vers 36 laat ons zien dat we het priesterschap niet kunnen uitoefenen dan „door de machten des hemels”; volgens mij betekent dit dat we de Heilige Geest in ons moeten hebben om het priesterschap uit te kunnen oefenen. Het vers zegt verder dat we de machten en gaven van de Geest niet kunnen bezitten, tenzij wij rechtvaardig leven.

Vers 37 vertelt ons dat wanneer wij ons door de dingen van de wereld laten verleiden, de Heilige Geest zich zal terugtrekken, en wanneer hij weg is, hebben wij als priesterschapsdrager geen macht meer. Wij moeten eerlijk, trouw, kuis en van goede wil zijn, kortom alle goede eigenschappen bezitten om de macht van het priesterschap juist en rechtvaardig te kunnen gebruiken.

Vers 38 verhaalt hoe mensen, die zich niet willen bekeren, teleurgesteld worden in de mogelijkheden die zij als priesterschapsdrager hebben. Daarna wenden zij zich af en bestrijden het priesterschap.

Vers 39 getuigt ervan dat de meeste mensen die het priesterschap ontvangen het door middel van macht en overheersing proberen te gebruiken in plaats van in gerechtigheid en liefde.

Ik hoop dat je nu ziet dat vers 40 de vraag beantwoordt die je stelde over de broeders van de priesterschap die weinig liefde ten toon lijken te spreiden. Zij hebben de kans gekregen zich te bekeren en de werken der liefde te doen, maar de meeste mensen die geordend worden tot het priesterschap, of zoals het hier staat „geroepen”, maken geen gebruik van die kans. Zo worden weinigen gekozen; weinigen zullen dat priesterschap eeuwig bezitten. Het is nu eenmaal zo dat we het evangelie niet aanvaarden en niet tot Christus' kerk toetreden, omdat we volmaakt zijn, maar opdat we volmaakt zullen worden. We ontvangen het priesterschap niet omdat wij gelijk zijn aan de Heiland, maar opdat wij door het verrichten van zijn werken, gelijk Hem mogen worden. Omdat Hij zoveel van ons houdt werkt Hij met ons samen en helpt Hij ons in het koninkrijk te groeien, stap voor stap en roeping na roeping. Ik weet zeker dat het Hem treurig stemt, wanneer zij die zijn priesterschap dragen het priesterschap vaarwel zeggen en aan de dingen der wereld meer waarde hechten dan aan het eeuwige leven.

Begrijp je nu waarom ik zei dat er een verschil is tussen begin- en eindpunt? Wij allen zijn in het begin onwaardig, maar sommigen onder ons weten zich zo te ontplooien dat zij het priesterschap tenslotte wel waardig zijn.

Zoon: Vader, ik wil de Heiland dienen en anderen zegenen. Wat kan ik doen om er zeker van te zijn dat ik mij niet van het priesterschap zal afkeren?

Vader: De beste methode die ik ken, Paul, is de Heer iedere dag om hulp te smeken en je vast te houden aan de ijzeren roede (zie 1 Nephi 15:23-25.) Ik geloof dat de grootste verleiding waarmee wij worden geconfronteerd, de verleiding is de roede los te laten om eens niet rechtvaardig te hoeven zijn. Ik denk dat wij ons zo positief mogelijk moeten opstellen. Als we in gedachten houden wat we kunnen doen en zouden moeten doen, maakt dat Satans verleidingen minder aantrekkelijk, zoals je bijvoorbeeld kunt zien in Leer en Verbonden 121, verzen 41 en 42.

We moeten ons priesterschap gebruiken door „overreding, lankmoedigheid, door zachtmoedigheid en ootmoed, door ongeveinsde liefde; door vriendelijkheid en zuivere kennis.”

Als we iedere ochtend in de spiegel zouden kijken en die woorden zouden herhalen, zouden we misschien zo worden zoals Nefi vroeger was en beven alleen al bij de gedachte aan zondigen.

Zoon: Is het niet ontmoedigend te bedenken, hoe goed we moeten zijn?

Vader: Dat zou je wel denken. Soms verlies ik ook de moed wel eens. Maar ik vind dan weer moed in de dingen waarop ik kan hopen. In de geïnspireerde versie van de Bijbel, in Genesis 14, kunnen we het volgende lezen over Melchizedek en het priesterschap als wij bereid zijn door te zetten, zullen wij, zo wordt ons beloofd, wanneer wij getrouw zijn en de omstandigheden er aanleiding toe geven, in staat zijn de zeeën te scheiden, bergen te slechten en alle banden te verbreken, om in Gods nabijheid te kunnen verkeren. Ik verlang ernaar om de zieken te kunnen genezen, de treurende te zegenen, om moeder en jullie, kinderen allemaal tot de Heiland te kunnen voeren. Ik verlang ernaar om in Zion te wonen waar de Heiland persoonlijk zal regeren en allen Hem zullen kennen. Maar ik weet dat al dit goede slechts kan geschieden wanneer wij het heilige priesterschap in uiterste rechtvaardigheid leren dragen. Dan kunnen we de beloften van God vervullen uit die schitterende passage in Mosiah 8: „Aldus heeft God een middel bereid, waardoor de mens door geloof grote wonderen kan verrichten; daardoor wordt hij een grote weldoener voor zijn medemensen.” (vers 18.)

Zoon: Ik hoop dat het ons zal lukken, vader.

Vader: Dat zal zeker het geval zijn, als we een eenheid vormen en elkaar sterken, Paul. De grootste gebeurtenis uit mijn leven voltrok zich toen ik langzamerhand begreep hoe goed de Heiland voor ons is. Ik ben dat eigenlijk pas goed gaan begrijpen toen ik het priesterschap ontving en in de kerk begon te werken. Ik ben die bijzondere mensen, die ik op de kruisingen in mijn levenspad ontmoette en mij over de liefde van de Heiland vertelden, erg dankbaar.

Zoon: Wie waren dat?

Vader: Een aantal mensen hebben mij geholpen, maar ik wil er drie in het bijzonder noemen.

Eén was de adviseur van het diakenquorum. Hij leerde ons, diakenen, veel over het evangelie. Ik zie hem nog zitten op één van de kleinste stoeltjes in het lokaal van de junior-zondagschool. Ik zie nog hoe de tranen hem over de wangen liepen toen hij ons vertelde over het zoenoffer en hoe

de Heiland genoeg van zijn Vader en van ons hield om volmaakt te kunnen zijn.

De tweede man die mij heeft geholpen was het hogeraadslid van de ring die met mij samenwerkte, toen ik een weerbarstige student en president van het ouderlingenquorum was. Hij leerde me de woorden van de profeten lief te hebben en hoe ik volgens de Geest moest leven. Hij was ook patriarch van de ring en gaf me een zegening die me sindsdien altijd geleid en gesterkt heeft.

De derde persoon heeft van allemaal de meeste invloed op mij gehad. Die persoon is je moeder, Paul. Toen we getrouwd waren in de tempel, wisten we niet veel van het evangelie en van onze taak binnen het huwelijk. We lachen er nu vaak om hoe naïef en vol onbegrip we waren. Maar we begonnen samen te groeien. We lazen samen in de Schriften. We werkten samen in de kerk. We maakten moeilijke tijden door: we moesten samen zuinig zijn en sparen. Soms vielen we tegen elkaar uit omdat we bang waren. Maar een van de grote zegeningen in mijn leven is de liefde van je moeder voor mij geweest, Paul. Die liefde heeft me moed en kracht gegeven en heeft mij geleerd wat liefde werkelijk is.

De mensen die me geholpen hebben, hebben me laten zien dat we elkaar nodig hebben. Ik geloof dat we alleen zo als de Heiland kunnen worden door samen te werken zodat we samen kunnen groeien en aan Hem gelijk kunnen worden.

„Als priester heb je het voorrecht genoten het avondmaal te mogen inzegenen, met zendingswerk te beginnen en te mogen dopen”.

Zoon: Ik hoop dat ik kan werken met mensen die van de Heer houden.

Vader: Je zult dit vooral in je huwelijk moeten realiseren, Paul. Alle functies en doelstellingen van het huwelijk en het gezin zijn onverbreekelijk verbonden met de handelingen en het gezag van het heilige priesterschap. Als je doet wat je doen moet, zullen je vrouw en jij een eeuwig priesterschapskoninkrijk opbouwen waarin je eigen nageslacht voor eeuwig gezegend zal worden.

Ik hoop dat je één van de dochters van onze Vader zult uitkiezen die sterk is in het geloof en bereid is om geestelijk te groeien. Je tempelhuwelijk zal jou als priesterschapsdrager een kans geven, even groot als de eeuwigheid zelf. Als jij en je vrouw elkaar en jullie kinderen, overeenkomstig het evangelieverbond, met een zuivere en onbaatzuchtige liefde kunnen leren liefhebben, zul je die vreugde leren kennen waarvoor de mens werd geschapen.

Zoon: Vader, ik ben dankbaar voor het begrip dat u me gegeven hebt.

Vader: Ik zou je nog één ding ter overweging willen geven, Paul. De mensen met wie je geroepen zult worden om op zending te gaan of in de kerk te dienen bestaan al. Je vrouw is ergens, of je haar nu al dan niet kent. De kinderen die jullie zullen krijgen bestaan ook al ergens. Volgens mij is het zeer belangrijk al deze mensen nu al lief te hebben en te zegenen. Wacht niet tot je geroepen wordt of trouwt. Als je nu van hen kunt houden, zul je jezelf rein houden en zul je ernaar streven in je liefde voor de Heer en in rechtvaardigheid en in geestelijk opzicht te groeien. Als je dan geroepen wordt zul je klaar zijn om te zegenen, om lief te hebben met een oprechte liefde. Wil je het vijftiende hoofdstuk van Johannes opslaan en de verzen 5 tot en met 12 voorlezen?

Zoon: „Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen.

Wie in Mij niet blijft, is buitengeworpen als de rank en is verdord, en men verzamelt ze en werpt ze in het vuur en zij worden verbrand.”

Indien gij in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u geworden.

Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt en gij zult mijn discipelen zijn.

Gelijk de Vader Mij heeft liefgehad, heb ik Ik u liefgehad; blijft in mijn liefde. Indien gij mijn geboden bewaart, zult gij in mijn liefde blijven, gelijk Ik de geboden mijns Vaders bewaard heb en blijf in zijn liefde.

Dit heb Ik tot u gesproken, opdat mijn blijdschap in u zij en uw blijdschap vervuld worde.

Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u heb liefgehad.”

Chauncey C. Riddle is hoogleraar in de filosofie en begeleider van de doctoraalsstudenten aan de Brigham Young University. Hij is tevens leraar aan de zondagschool in de zestiende wijk Orem, van de ring Sharon in Utah.

Onlangs sprak ik op de avondmaalsvergadering in mijn eigen wijk. De volgende zondag kwam er een broeder naar me toe die mij vertelde dat hij de toespraak zeer gewaardeerd had. Ik bedankte hem voor zijn lovende woorden maar, omdat de leraar in mij altijd boven komt, probeerde ik vervolgens te ontdekken hoeveel hij van mijn toespraak had onthouden. „Waarmee heb ik in mijn toespraak indruk op u gemaakt?” vroeg ik. Na een langdurige stilte begon ik me te generen omdat de man zich geneerde en hij geneerde zich op zijn beurt, omdat hij het zich niet kon herinneren! We hadden toen een interessant gesprek over het feit dat de woorden waarmee men het evangelie uitdraagt lang niet zo belangrijk zijn als het geestelijke begrip, het gevoel en de gemotiveerdheid die de Heilige Geest ons schenkt als

we de boodschap onder zijn leiding uitdragen en ontvangen.

Deze gebeurtenis herinnerde ons weer aan het feit dat iemand die het evangelie verkondigt niet alleen werkt, maar deel uitmaakt van een team.

Nefi zei: „. . . Want wanneer iemand spreekt door de macht van de Heilige Geest, voert de macht van de Heilige Geest het tot het hart des mensenkinderen.” (2 Nephi 33:1.)

Als men dit communicatieproces volledig wil laten zijn, dan dient ook degene die de boodschap ontvangt, zich voor die boodschap open te stellen:

„Hij heeft met zachte inspraak tot u gesproken, doch gij waart gevoelloos geworden, zodat gij Zijn woorden niet hebt kunnen gevoelen.” (1 Nephi 17:45.) Ik heb me altijd

Het voorbereiden van het lesgeven in teamverband

DOOR THEO E. McKEAN

afgevraagd waarom Nefi niet zei: „niet hebt kunnen horen.”

Ik weet nu dat men deze woorden niet *hoort* . . . een mens hoort woorden . . . en die woorden brengen een gevoel over. Men *voelt* de woorden inderdaad precies zoals Nefi zei: „. . . wie niet kan leren luisteren met zijn gevoel komt niet ver.” (S. Dilworth Young, okt. 1961, blz. 116-117.) De Heer heeft bij monde van Joseph Smith gezegd: „Om Mijn evangelie te prediken door de Geest, namelijk de *Trooster, Die werd uitgezonden om de waarheid te onderwijzen* . . . Waarom kunt gij dan niet begrijpen en weten, dat hij, die *het woord door de Geest der waarheid ontvangt*, het ontvangt, zoals het door de Geest der waarheid wordt gepredikt? Daarom begrijpen hij, die predikt, en hij, die ontvangt, elkander en worden beiden opgebouwd, en zij verheugen zich te zamen.” (LV 50:14, 21-22, cursivering toegevoegd.)

Hij die het evangelie verkondigt heeft de beschikking over de beste partner die men zich kan bedenken: de Heilige Geest. Wij kunnen er altijd op rekenen dat hij zich aan zijn opdracht houdt. De taak is aan ons. Aan welke eisen moeten wij voldoen? Hoe moeten we ons voorbereiden?

Vorbereiding op het overdragen van de stof.

Het schema „Onderwijs/leer-relaties” gepubliceerd in het eerste artikel van deze serie (april 1977.) geeft bepaalde voorwaarden aan waaraan de leraar moet voldoen in zijn eigen relatie met God voor hij in staat is anderen te onderwijzen. Eén ervan is het zoeken naar en het ontvangen van begrip en een getuigenis van de waarheid. Als we er gereed voor willen zijn om *samen met*, of in *teamverband met* de Heilige Geest te onderwijzen moeten we ons volgedronken hebben met de woorden van Christus tot we werkelijk hebben geleerd wat we op anderen moeten overdragen.

„Tracht niet Mijn woord te verkondigen, maar tracht eerst Mijn woord te verkrijgen, en dan zal uw tong worden losgemaakt; dan zult gij, indien gij dit verlangt, Mijn Geest en Mijn woord hebben, ja, de macht Gods om mensen te overtuigen . . . Bewaar ze daarom in uw hart, totdat in Mijn wijsheid de tijd komt, dat gij zult uitgaan.” (LV 11:21, 26.) President Ezra Taft Benson gaf de leraren onlangs de volgende instructies: „Voordat u uw leerlingen kunt versterken, is het noodzakelijk dat u zich verdiept in de leerstellingen van het koninkrijk en het evangelie bestudeert zowel door studie als door gebed.”

Studeren door middel van het geloof is het zoeken naar begrip en naar de geest des Heren, door het gebed des geloofs. Dan zult u de macht hebben om uw leerlingen te overtuigen.” Wanneer u bij de boodschap die u uitdraagt de macht Gods wilt bezitten, dient u zich eerst het woord eigen te maken; daarna komt het begrip en de Geest; en tenslotte de macht om uw leerlingen te overtuigen. Ja, zoals onze levende profeet u heeft onderwezen: „Er zijn zegeningen die wij ontvangen, wanneer wij ons in de Schriften verdiepen. De afstand tussen ons en onze Vader in de hemel wordt dan kleiner. Onze geestelijke instelling komt dan duidelijker naar voren.” (President Spencer W.

Kimball, „Zij die het goede voorbeeld dienen te geven”, toespraak gehouden voor leraren op 12 september 1975.)

Onthoudt altijd, dat niets de plaats van de Schriften en de woorden van de levende profeten kan innemen. Deze teksten dienen uw oorspronkelijke bron te zijn. Lees en denk meer na over wat de Heer heeft gezegd, en minder over wat anderen hebben geschreven over de woorden des Heren.” (President Ezra Taft Benson „Hij die het evangelie onderwijst en zijn boodschap”, toespraak gehouden voor leraren op 17 september 1976.)

Naast deze zeer elementaire en nimmer aflatende studie van het evangelie waaraan wij ons allen, ten allen tijde dienen te wijden, moeten leraren met een speciale opdracht ook speciaal lesmateriaal voorbereiden. Over een dergelijke taak heeft president David O. McKay gezegd:

„De leraar heeft de plicht zijn les goed voor te bereiden. Een leraar kan anderen niet leren wat hij zelf niet weet. Hij kan zijn leerlingen niet laten voelen wat hij zelf niet voelt. Hij of zij kan niet proberen een jonge man of vrouw de weg te wijzen naar het getuigenis van het evangelie van God als hij of zij dat getuigenis zelf niet bezit.

Er zijn drie richtlijnen voor leraren; ten eerste, verdiep je in het onderwerp; ten tweede, zorg dat het onderwerp een deel van jezelf wordt; ten derde, probeer je leerlingen zo ver te brengen dat ook bij hen het onderwerp een deel van henzelf wordt.

Overspoel hen niet met kennis, maar laat hen zien wat u ziet, laat hen weten wat u weet, laat hen voelen wat u voelt.”

(David O. McKay „Opdat gij meer volmaakt moogt onderrichten.” Zie het begeleidende artikel voor de volledige tekst.)

Hoe bereiden we ons voor

President Marion G. Romney heeft ons geleerd hoe we ons dienen in te werken in het materiaal over het onderwerp dat wij moeten behandelen. Hij heeft de volgende vier stappen aangegeven:

1. **Toon uw verlangen.** Keer op keer leren de Schriften ons dat de mens antwoorden ontvangt van de Heer overeenkomstig zijn verlangen. Alma zei: „Want ik weet dat Hij de mensen verhoort volgens hun verlangen’ (Alma 29:4.) Later zei Hij tegen Joseph Smith en Oliver Cowdery: „Gelijk gij van Mij verlangt, aldus zal het u geschieden.’ (Leer en Verbonden 6:8.)

2. **Zoek.** Een oprecht verlangen is meer dan een wens. Het is niet iets passiefs; het is een stimulerende overtuiging die iemand tot daden aanzet. Eén van de dingen waartoe het een priesterschapsdrager aanzet is de woorden van het eeuwige leven te onderzoeken en te overpeinen.

Aangezien we niet kunnen leven ‚bij de woorden die de mond Gods uitgaan’ (zie Leer en Verbonden 84:44) tenzij we weten wat die woorden zijn, is het noodzakelijk dat we ze bestuderen. Dat heeft de Heer ons geboden. In het voorwoord van zijn boek der geboden zegt Hij: „Onderzoekt deze geboden; want ze zijn waar en betrouwbaar, en de profetieën en beloften, die er in zijn vervat zullen alle worden vervuld.” (Leer en Verbonden 1:37.)

God heeft ons bevolen „de beginselen van Mijn evangelie te onderwijzen, die in de Bijbel en het Boek van Mormon staan.” (Leer en Verbonden 42:12.)

We kunnen dat niet doen tenzij we die beginselen kennen. Tegen de profeet Joseph, Oliver Cowdery en John Whitmer zei de Heer: „Ziet, Ik zeg u, dat gij uw tijd moet wijden aan het bestuderen der Schriften.” (Leer en Verbonden 26:1.)

3. **Overweeg.** Wanneer ik de Schriften lees, word ik iedere keer weer getroffen door het woord **overwegen**, dat zo dikwijls gebruikt wordt in het Boek van Mormon. Volgens het woordenboek betekent overwegen: geestelijk afwegen, er diep over nadenken, beraden, mediteren. Moroni gebruikte het woord in deze betekenis aan het einde van zijn verslag: „Ziet, ik wilde u vermanen, dat wanneer gij deze dingen zult lezen . . . Gij wildet bedenken, hoe barmhartig de Here jegens de mensenkinderen is geweest . . . en *overweegt* het in uw hart.” (Moroni 10:3, cursivering toegevoegd.)

Jezus zei tegen de Nefieten:

„Ik bemerk, dat gij zwak zijt, dat gij niet al Mijn woorden kunt begrijpen . . . Gaat daarom naar uw woonplaatsen, en *overdenkt* wat Ik u heb gezegd, en bidt de Vader in Mijn naam, dat gij het moogt begrijpen . . .” (3 Nephi 17:2-3, cursivering toegevoegd.)

4. **Bid.** Verlangen, zoeken en het overwegen van „de woorden des eeuwigen levens” zouden alle drie, hoe belangrijk ze ook zijn, niet toereikend zijn zonder gebed. Bidden is de sleutel waarmee we de deur naar de Heiland openen. „Zie”, zegt Hij „ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij.” (Openbaring 3:20.)

Luister naar Nephi’s vermanende woorden. Ik hoop dat zij u net zo diep ontroeren als zij mij ontroeren. Hij zei:

„Ziet mijn geliefde broeders, nu veronderstel ik, dat gij in uw gedachten enigszins peinst over hetgeen gij dient te doen . . . Daarom zeide ik tot u: Verheugt u in Christus’ woorden, want Christus’ woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen.

Indien gij nu de woorden niet kunt verstaan, nadat ik ze heb gesproken, dan is het omdat gij niet vraagt, noch klopt; daarom wordt gij niet tot het licht geleid, maar moet gij in de duisternis omkomen.

Doch ziet, ik zeg u, dat gij steeds moet bidden en niet versagen; dat gij niets voor de Here moet doen, alvorens gij in de eerste plaats de Vader in de naam van Christus vraagt, of Hij uw handeling voor uw welzijn wil zegenen, opdat deze handeling voor het heil van uw ziel moge zijn.” (2 Nephi 32:1, 3-4, 8-9.) (Marion G. Romney, CR, april 1973)

Het onderwijzen, samen met de Heilige Geest is een geweldige opdracht en een geweldige uitdaging. „Maar wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezén.” (Leer en Verbonden 38:30.) Ook zullen we niet in verlegenheid worden gebracht als onze partner, de Heilige Geest, een grotere invloed op onze leerlingen heeft dan wij. Het is het werk van God — het is zijn eer en glorie. Als wij meewerken, zullen wij zegeningen in overvloed ontvangen.

„Opdat gij meer volmaakt moogt onderrichten”

DOOR PRESIDENT DAVID O. MCKAY

„En, Ik geef u een gebod, dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet onderwijzen.

Onderwijst ijverig, en Mijn genade zal met u zijn, opdat gij meer volmaakt moogt worden onderricht in de theorie in de beginselen, in de leer, in de wetten van het evangelie, en in alle dingen, die tot het koninkrijk van God behoren, die gij dient te begrijpen;

Dingen, zowel in de hemel, op aarde en onder de aarde; dingen, die zijn geweest, die nu zijn, en dingen die binnenkort moeten geschieden; dingen, die binnenlands zijn, en dingen, die buitenlands zijn; de oorlogen en de verwikkelingen der natieën, en de oordelen, die op het land zijn; en eveneens een kennis van landen en van koninkrijken.

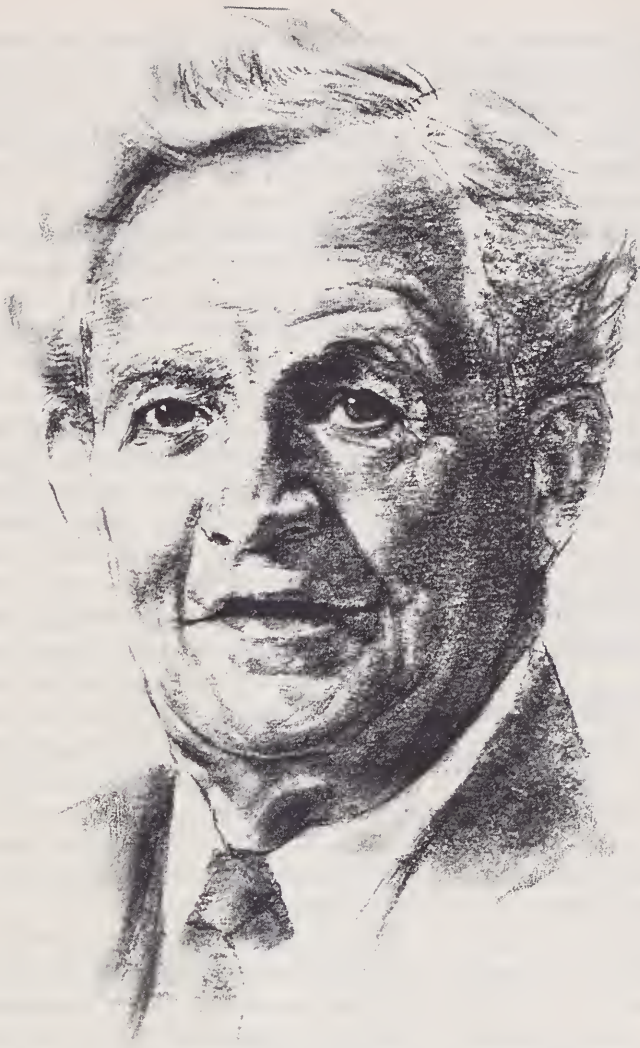
Opdat gij in alle dingen moogt zijn voorbereid, wanneer Ik u wederom zal uitzenden ter verheerlijking van de roeping, waartoe Ik u heb geroepen, en van de zending, die Ik u heb opgedragen (Leer en Verbonden 88:77-80.)

We zijn een kerk van leraren. In het gezin dat lid is van de kerk wordt van de vader en moeder, uitdrukkelijk, in de openbaringen des Heren geëist dat zij het woord onderwijzen. Iedere hulporganisatie, elk quorum wordt gevormd door een aantal mannen of vrouwen, die in de meest letterlijke betekenis van het woord onderwijzers zijn; daarom heeft deze openbaring betrekking op ons allen.

De leraar heeft de plicht zijn les goed voor te bereiden. Een leraar kan anderen niet leren wat hij zelf niet weet. Hij kan zijn leerlingen niet laten voelen wat hij zelf niet voelt. Hij of zij kan niet proberen een jonge man of vrouw de weg te wijzen naar het getuigenis van het evangelie van God als hij of zij dat getuigenis zelf niet bezit.

Er zijn drie richtlijnen voor leraren; ten eerste, verdiep je in het onderwerp; ten tweede, zorg dat het onderwerp een deel van jezelf wordt; ten derde, probeer je leerlingen zo ver te brengen dat ook bij hen het onderwerp een deel van henzelf wordt.

Overspoel hen niet met kennis, maar laat hen zien wat u ziet, laat hen weten wat u weet, laat hen voelen wat u voelt. Iedere leraar of lerares moet zijn of haar les goed voorbereid hebben, wanneer hij of zij met de leerlingen wordt geconfronteerd; want u moet nooit vergeten dat uw presentatie van die les, uw houding ten opzichte van de waarheid die in de les wordt behandeld voor een groot gedeelte de houding van de leerlingen zal bepalen, zowel wat be-

treft het onderwerp als de kerkelijke activiteiten in het algemeen. Als u hen na afloop van de les wegstuurt met het gevoel in hun jonge hart dat ze voor niets gekomen zijn, dan zult u er moeite mee hebben hen volgende week nog terug te laten komen. Als u hen daarentegen heeft weten te boeien of als u hen niet heeft kunnen boeien, maar hen toch één gedachte heeft weten te geven die hen aansprak, zullen zij graag willen terugkomen, zoals een week later uit hun aanwezigheid zal blijken.

Hebt u wel eens opgemerkt, dat wanneer u een idee in de les naar voren brengt dat bepaalde gedachten in een kindergeest wakker schudt, hoe gretig dat kleine kind naar een bevestiging zoekt, zodat hij alle vragen kan beantwoorden die u stelt? Het eenvoudigweg doorlezen van het lesboek voor de aanvang van de les is niet voldoende. Op deze wijze heb ik mij de les nog niet eigen gemaakt, en zolang de les nog niet mijn geestelijk eigendom is en ik niet het gevoel heb dat ik mijn leerlingen een boodschap te geven heb, ben ik nog niet voorbereid zoals de Heer het wil zien, wanneer ik zijn woord verkondig. De les moet mijn geestelijk eigendom worden! Van belang is slechts wat ik de jongens en meisjes in de les wil geven. Ik kan

die les uit het lesboek tot mijn geestelijk eigendom maken door studie, geloof en gebed. Over „de geest waarin men moet onderrichten” wil ik slechts dit zeggen: Op een dag, nadat de Heer aan het kruis was gestorven, zei Petrus: „Ik ga vissen”. De visvangst was hem niet vreemd, omdat Hij zelf visser was. Maar hij had geen duidelijk beeld van zijn opdracht „een visser van mensen” te zijn. En Thomas en een aantal anderen zeiden: „Wij gaan met je mee.”

Op een morgen toen zij met een groot net vol vissen aan land kwamen ontdekten zij een vuur, waarop broden lagen. De discipelen aten van het brood en de Heer die in hun midden was, zei: „Simon Petrus, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen?” (Ik ga niet verder in op de betekenis van „dezen”, en neem aan dat de Heer hiermee aardse zegeningen en weelde bedoelde.)

„Simon, . . . Hebt gij Mij waarlijk lief?”

„Ja, Here, Gij weet het, dat ik U liefheb”.

„Hoed mijn schapen.” (Zie Johannes 21 : 15.)

Dit is het geheim van de ware geest die men bij het onder-richt dient te bezitten. Hoed uw leerlingen. Laat hen weten dat u in hen geïnteresseerd bent. Als u hen op straat ontmoet laat hen dan merken dat u belangstelling voor hen heeft. Laat liefde uit uw hart stralen, dan heeft u een goede plaats om het zaad van het eeuwige leven in uit te zaaien. Dit zaad zal de vruchten afwerpen, die hem uiteindelijk de onsterfelijkheid en het eeuwige leven, ja, de glorie van God zullen geven.

Leraren, beseft u welke mogelijkheden u bezit? De leraar dient zich atlijk bewust te zijn van deze geweldige mogelijkheden, die hij voor anderen misschien ook toeganke-lijk kan maken: Ten eerste, het verlangen zich niet over te geven aan zwakke en zelfzuchtige genoegens. Ten tweede, de kracht iemand er toe te brengen het leven met moed tegemoet te treden, een ramp dapper onder ogen te zien en de dood niet te vrezen. Ten derde, zich als man en vrouw te ontwikkelen, omdat de wereld behoefte heeft aan echte mannen en vrouwen! Ten vierde, met anderen tenminste vriendschap te sluiten, of verder te gaan en zich te bekwa- men tot echtgenoot of echtgenote, en in een later stadium een voorbeeldig vader of een liefhebbende verstandige moeder te worden. Dit voorrecht is u als leraar gegeven: Ten vijfde, de liefde voor het evangelie van Jezus Christus te doen ontwaken. Gehoorzaamheid aan het evangelie brengt geluk in dit leven en de zaligheid en eventueel ver- hoging in de eeuwigheid. Het uiteindelijke doel van de kerkelijke activiteiten is hulp verlenen bij het tot stand brengen van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens, hetgeen onder de leiding en inspiratie van de Heer geschiedt.

Ons eerste doel is ervoor zorgen dat iedereen, jong en oud, een getuigenis bezit van het goddelijke karakter van Gods werk, zonder hetwelk men het eeuwige leven niet kan ver- krijgen, want „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U ken- nen, de enigen waarachtige God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt.” (Johannes 17:3.)

(David O. McKay „Opdat gij meer volmaakt moogt onder- richten,” Improvement Era 59:557-58, augustus 1956.)

Nieuws uit de Kerk

In Mexico en in andere delen van Latijns Amerika maakt de kerk een stormachtige groei door. Dit vormt één van de belangrijke tekenen waaraan de laatste dagen en de komst van de Heer zijn af te lezen, aldus Howard W. Hunter van de Raad der Twaalven, die gebiedsadviseur voor Mexico en Centraal Amerika is.

Hij heeft gezegd: „Dit is waarlijk de dag van de Lamanieten. De Schriften gaan in vervulling.”

In januari 1977 heeft hij nog vier ringen georganiseerd in Mexico. Hij reorganiseerde er twee ringen. Hij heeft nu ook de eerste ring in Costa Rica georganiseerd.

Eén van de vijf nieuwe ringen was nummer 800. Een andere nieuwe ring ontstond op het schiereiland Yucatan. Dit is de eerste ring onder de Maja's, in het hartje van het land uit het Boek van Mormon.

De 800ste ring was de ring Vera Cruz Mexico Reforma, op 15 januari ontstaan uit de ring Vera Cruz Mexico. De andere ring was de ring Merida Mexico in Merida op Yucatan. Deze werd een week later georganiseerd. Broeder Hunter werd bijgestaan door broeder J. Thomas Fyans, één der zeven presidenten van het Eerste Wuorum van Zeventig en de gebiedsoverziener voor Mexico en Centraal Amerika.

Het ledental in Mexico nadert een mijlpaal, namelijk 200.000. Met deze nieuwe ringen erbij zijn er nu 40 in Mexico en zeven in Centraal Amerika. Broeder Hunter zei dat deze groei de

profetieën bevestigt uit Leer en Verbonden 3:20 en 19:27, waar sprake is van het uitdragen van het evangelie tot de Lamanieten voordat de grote en vreselijke dag des Heren komt.

„Het is in mijn ogen typerend dat de 800ste ring van de kerk, die zo duidelijk de geweldige groei van de kerk over de gehele wereld benadrukt, georganiseerd moet worden in Mexico, het centrum waar de grootste kerkelijke groei plaatsvindt,” zei broeder Hunter.

„Mexico en Centraal Amerika zijn de landen van de Lamanieten, en de meeste mensen die in deze landen wonen hebben Lamanitisch bloed,” voegde hij eraan toe.

Broeder Hunter was blij dat deze 800ste ring juist binnen zijn groep van nieuwe ringen viel.

Op 18 januari 1970, de dag waarop president David O. McKay is gestorven, had hij de eer de 500ste ring te organiseren, in Fallon in Nevada in de Verenigde Staten.

„Er staan nog veel meer ringen op stapel in Mexico, omdat er veel nieuwe leden worden bekeerd en gedoopt, die grote leiders in de kerk zullen zijn.”

Hij zei ook dat hij in 1967 in Mexico City geweest was om president Marion G. Romney te assisteren, die toen lid van de Raad der Twaalven was. Zij beiden hadden de opdracht de eerste ring in Mexico te splitsen.

„Heel deze groei heeft zich de afgelopen tien jaren voorgedaan. Ik herinner mij nog dat president Romney tot de ringleden met bewogen stem de woorden sprak: „Dit is de dag van de Lamanieten. De profetieën gaan in vervulling.”

„Maar die dag stonden er tranen in de ogen van zovelen. Het staat voor mij zonder twijfel vast dat wij op de drempel staan van het tijdperk dat er meer Spaanstalige kerkleden zullen zijn dan Engelstalige,” zei broeder Hunter.

Wat de leiders in Mexico aangaat, wees broeder Hunter op president Leon Lopez van de 800ste ring.

Hij is ringpresident van de ring Vera Cruz geweest sinds die anderhalf jaar geleden opgericht werd.

„En nu zijn we nog maar anderhalf

jaar verder en splitsen we deze ring. In Posa Rica gaat het net zo; daar werd de ring nog maar 15 maanden geleden georganiseerd en die moest nu vanwege de groei deze week gesplitst worden.

Maar dat zouden we niet hebben kunnen doen als er niet genoeg leiders waren.”

Er speelde broeder Fyans, die zijn gedachten uitsprak over de groei in Mexico, een lachje om de lippen toen hij zei dat hij zich een aantal wetenschappelijke voorspellingen herinnerde die nog maar een paar jaar geleden over de kerkelijke groei in Mexico waren gedaan.

Ik herinner mij dat de voorspelling luidde dat het 1985 zou worden voor we het aantal van 1.000 ringen bereikten. Nu is het 1977 en hebben we er alreeds 800 en zie ik dat er al een aantal van 75 tot 100 ringen per jaar bijkomen en dat wij dus ruim binnen de drie jaar onze 1.000 ringen zullen hebben. Dit betekent dat we voor einde 1979 dit aantal bereikt zullen hebben in plaats van in 1985.

Ditzelfde deed zich voor in Mexico. Er waren voorspellingen en het is bijzonder interessant om op te merken dat deze voorspellingen zijn achterhaald. In 1975 heeft Mexico met zijn meer dan 21.000 dopen 22,1 procent van de dopen van heel de kerk behaald. En in 1976 zal het aantal dopen ergens bij de 40.000 liggen, bijna tweemaal zo hoog als in 1975.

En iets dat mij nog meer aanspreekt is het aantal gezinnen. In 1975 hadden we in dit gebied 4.849 gezinnen, en de eerste zes maanden van 1976 hebben we er 3.907 door de doop in de kerk gebracht.

Ik heb de uiteindelijke cijfers voor het hele gebied nog niet, maar voor het hele jaar lijkt het op het dubbele,” zei broeder Fyans.

De eerste ring in België te Brussel georganiseerd

Op 20 februari werd de ring Brussel België als eerste ring in dat land georganiseerd, met Joseph Scheen als ringpresident.

Broeder Thomas S. Monson van de Raad der Twaalf presideerde de ringconferentie, geassisteerd door broeder Charles A. Didier van het Eerste Quorum der Zeventig.

Marcel Kahne en Willy Ghislain Dupuis werd steunverleend als raadgevers van de nieuwe president.

Het evangelie werd in 1888 in België geïntroduceerd en in 1891 werd het een onderdeel van het zendingsgebied Nederland.

In 1912 werden de Franstalige units in België overgeheveld naar het zendingsgebied Frankrijk. De zending Frankrijk-België (later zendingsgebied Brussel België genaamd), werd gevormd in het begin van de zestiger jaren. Hierin werden alle Franstalige gemeenten die België kende opgenomen. Het bestond uit vier districten en de nieuwe ring werd uit het Belgische district gevormd.

De ring Brussel België telt 2.233 leden en omvat de volgende gemeenten: Seraing, Mons, Nivelles, Verriers, *Brussel II* en die van de Amerikaanse militairen. Tevens maken de wijken van *Brussel I*, Charleroi, Herstal, Luik en Namen deel uit van de nieuwe ring.

De nu 37-jarige president Scheen werd geboren in Luik te België. Hij is een bekeerling en werd op 30 april 1967 te Brussel gedoopt. 18 oktober 1962 trouwde hij Jacqueline M. Christiaens en zij hebben nu vier kinderen. Hij bekleedde o. a. de functies van gemeentepresident, raadgever van de districts-president en districts-president. Hij is werkzaam als ingenieur in de buitendienst bij General Time Share te Brussel, waar hij zich bezighoudt met computers en aanhangende apparatuur.

President Kahne, 40 jaar oud, werd geboren in Antwerpen, België. Hij is een bekeerling en werd op 10 februari 1957 lid van de kerk. Hij trouwde Paulette Gilles op 1 juli 1964 en zij hebben nu vier kinderen. Hij diende de kerk als president van het ouderlingenquorum, gemeentepresident, raadgever in het districts-presidium en als districts-president.

President Kahne, die het boek „Jezus de Christus” vanuit het Engels in het Frans vertaalde, is leraar Engels,

Duits en Nederlands aan een middelbare school in Andenne, België.

President Dupuis, 37 jaar oud, werd geboren in Marbaix-la-Tour, België. Hij is een bekeerling en werd gedoopt op 7 november 1967 Charleroi, België. Hij trouwde Jacqueline Guily op 6 december 1965. Zij hebben drie kinderen. President Dupuis, die als ingenieur deel uitmaakt van de directie van de Caterpillar Company, heeft in de kerk de functie bekleed van president JMOOV, gemeentepresident, districtsraadslid en en raadgever van de districts-president.

Het dagboek dat Hyrum Smith in de gevangenis te Liberty bijhield

In de archieven van het Church Historical Department bevindt zich nu een met de hand geschreven dagboek van Hyrum Smith. Hij schreef het toen hij in de gevangenis te Liberty in hechtenis werd gehouden en het heeft het formaat van een pocketboek.

Het boekdeel, in het unieke handschrift en de spelling van Hyrum Smith bevond zich tussen gedenwaardigheden van wijlen president Joseph Fielding Smith en werd door zijn gezin aan de kerk aangeboden.

Bij het dagboek bevonden zich brieven die Mary Fielding en Hyrum schreven. Ze waren door president Joseph F. Smith verzameld. Ze werden blijkbaar nooit in andere geschriften gebruikt met uitzondering van één brief die Susan Young Gates in de tachtiger jaren gebruikte.

President Joseph Fielding Smith kreeg het materiaal van zijn vader. De geschiedkundige afdeling heeft verklaard dat de brieven en het dagboek te zijner tijd zullen worden gepubliceerd.

Hier volgen enige uittreksels uit het dagboek uit de gevangenis te Liberty: „Ik werd door het gepeupel op 29 oktober 1838 gevangen genomen en naar Jackson County overgebracht door een gewapende groep mannen

onder voorwendsel van een valse machtiging van Lilburn W. Boggs, de huidige gouverneur van de staat Missouri.

„We werden daar vier dagen vastgehouden en toen op bevel van generaal Clark opgehaald. We verlieten Jackson County onder bewaking en gingen naar Richmond Ray County. Daar troffen we vele broeders onder strenge bewaking aan ten einde een ondervraging te houden. Daar vond toen een verhoor plaats dat gehouden werd door de rechter van de rechtbank van de ring (van methodisten). De presiderende rechter heet Austin King. Hij was methodist van beroep.

„Na een langdurig verhoor van de ondervragers werd ik samen met vele anderen tot gevangenisstraf veroordeeld vanwege de godsdienst die ik aanhang. Mijn vervolgers gaven voor dat ik verraad gepleegd had. Diezelfde beschuldiging werd tegen Gods Zoon uitgesproken en dat vanwege de goddeloosheid der wereld.

„De mensen zijn dronken, niet van wijn of sterke drank, maar door goddeloosheid en gruwelen. Het is vijftien maart en we zitten in eenzame opsluiting. Velen komen langs om ons uit nieuwsgierigheid te zien zoals ze een olifant zouden bekijken.

„We zaten met broeder Joseph, broeder Lyman Whight (Wight), C. Baldwin en A. McRae, en Sidney Rigdon die met mij zat opgesloten. Maar hij (Sidney Rigdon) werd door rechter Turnan omstreeks vijftien februari tegen borgtocht vrijgelaten op een bevelschrift tot voorleiding.

„De cipier gedroeg zich vanmorgen woest en grof. We worden aan de deur vaak door kinderen van de straat begroet die op de deur bonzen en zeggen: „Hé, kom naar buiten. Ik zal je doodmaken. Bid maar. Profeteer dan, boeven.”

„In deze geest werden we in deze eenzame gevangenis behandeld. God zal van al deze dingen nota nemen en bij zijn komst, zo niet vóór die tijd deze mensen tot verantwoording roepen, wat verschrikkelijk zal zijn. „Op 6 april de gevangenis te Liberty verlaten en naar Davis County overgebracht onder bewaking van ongeveer

vijftien personen. De hele nacht te Platsburg gebleven. Zag broeder Joseph Horn. Sommige mensen leken vriendelijk. Ging op de zevende van Platsburg naar Clinton. Allen goedsmoeds. Gideon H. Johnson was een van de bewakers. Ook Jakes H. Ford was er een. Zondag de zevende bleven we de gehele nacht in de woning van een zekere mevrouw Taylors. We waren erg vermoeid.

„Kwamen op maandag 8 april omstreeks twaalf uur te Galeton aan.”

Salt Lake: Het Boek van Mormon uitgegeven in het Thailands

Het Boek van Mormon is in de Thailandse taal uitgegeven. Hiermee werd het boek voor de 26ste keer in een andere taal vertaald.

De taal waarin het Boek van Mormon het laatst werd uitgegeven vóór het Thailands was het Afrikaans. Dat gebeurde in 1972.

De zendelingen prediken nu in Macao, een Portugese kolonie in China

De zendelingen prediken nu het evangelie in deze Portugese kolonie aan de andere kant van Hong Kong aan de Linging Yung baal.

Macao ligt op de punt van een schiereiland in de provincie Kwantoeng in China. Het valt onder het zendingsgebied Hong Kong, waar president Jerry D. Wheat aan het hoofd staat.

Vier zendelingen begonnen het werk in Macao op 6 september 1976 nadat uit een grondwetsherziening bleek, dat kerkelijke bijeenkomsten gehouden mochten worden, en het toegestaan was te onderwijzen en bekeerlingen te maken.

In april 1976 vergaderde broeder Gordon B. Hinckley van de Raad der Twaalven en adviseur voor het gebied Azië, met president Wheat en

besprak de mogelijkheid Macao te openen voor het winnen van bekeerlingen.

Op 26 augustus gingen president Wheat en twee zendelingen aan boord van een vleugelboot voor de tocht van Hong Kong naar Macao om te zien wat de mogelijkheden voor zendingswerk zouden zijn.

Om 11 uur kwamen ze aan en om 5 uur 's middags moesten ze weer vertrekken en daarom scheen het bijna onmogelijk, gezien het geringe aantal huizen dat beschikbaar was, een flat voor de zendelingen te vinden.

Ten einde een flat te vinden besloot president Wheat de ene helft van de stad te nemen en de twee zendelingen de andere helft.

„We waren nooit eerder in Macao geweest. Ik had al eens eerder in Hong Kong naar een flat voor de zendelingen uitgekeken en het had verscheidene dagen en zelfs weken geduurd om er een te vinden,” zei broeder Stanley TW Wan. „We wilden een fiets huren om door onze helft van Macao te rijden, maar zelfs dat konden we niet voor elkaar krijgen. We hadden alleen een kaart in Portugees en Japans en we konden geen van beide talen lezen. We wisten niet wat te doen of waarheen te gaan. We gingen een restaurant binnen en vroegen om een krant. Ik zag verschillende advertenties van flats. Ik koos er een en draaide het nummer. De eerste die ik belde, stemde er in toe ons om half vijf te ontmoeten. We kwamen president Wheat tegen en gingen naar de flat,” vertelde broeder Wan.

Nadat president Wheat de flat gezien had, zei hij dat dit de plaats was, waar de Heer wilde dat de zendelingen woonden. Maar hoe konden zij een kamerverhuurster ertoe krijgen drie mensen die volkomen vreemdelingen uit een ander land waren en die Macao binnen een uur weer verlieten, een flat te verhuren?

De kamerverhuurster eiste dat de zendelingen iemand erbij haalden uit Macao die borg voor hen was om er zeker van te zijn dat de huur betaald werd en er geen schade aan de flat zou worden aangericht.

Maar ze waren volkomen vreemd in Macao en kenden niemand. Hoe kon-

den ze in vredesnaam iemand vinden die borg voor hen stond?

Weer schenen de problemen zichzelf op te lossen. Na een gesprek met president Wheat, stemde de kamerverhuurster er niet alleen in toe zonder borg te verhuren, maar bood ook haar meubilair ten gebuik van de zendelingen aan.

Iets meer dan een week later, op 6 september, kwamen de zendelingen in Macao aan. Op de dag van hun aankomst begonnen ze bekeerlingen te maken en vonden vele gezinnen die belangstelling hadden.

Spoedig onderwezen ze Portugees, Indonesische en Chinese gezinnen. Ze verkochten de eerste twee maanden 24 exemplaren van het Boek van Mormon. Ze namen ook een uitdaging van de zendingspresident aan om voor het eind van 1976 acht mensen te dopen.

Terug van zending

Beste broeders en zusters, Sinds 22 januari ben ik dan weer terug in Nederland, terug van mijn zending in België en Frankrijk. Het is een goede, erg leerzame tijd geweest.

Ik heb heel wat kunnen leren door studie, maar ook door belevenissen, leren over de kerk, het evangelie, over mensen, over het leven. Ik ben dichter bij God gekomen en besef meer de onschatbare waarde van wat wij als Heiligen der Laatste Dagen bezitten. Het zou te ver voeren al mijn opbouwende ervaringen en andere zegeningen te gaan vertellen. Ik zou er waarschijnlijk een volledige Ster mee kunnen vullen. Laat ik er slechts een uit die hele waslijst lichten.

We reden eens in een dorpje in België waar mijn collega samen met mijn voorganger al enige contacten had gelegd. Een groepje kinderen rende uitbundig met ons mee en een jongetje riep: „Die Amerikanen en Nederlanders zijn zo aardig.“ Het deed me denken aan het einde van de oorlog, toen de mensen vol vreugde de bevrijders toejuichten. En zijn onze zendelingen ook niet een soort sol-

daten, niet om de mensen van onderdrukkers te bevrijden, maar van zonde, kwaad en hun gevolgen. Zijn onze zendelingen ook geen bevrijders? Zegt de Bijbel niet: „En de waarheid zal u vrij maken?“

De wereld heeft de waarheid nodig om oplossingen te vinden voor problemen, nodig om kwaad en ellende te overwinnen. De mens heeft de waarheid nodig om zalig te worden. De mens heeft de ware, door de Heer geleide kerk nodig omdat hij niet in staat is zonder leiding van de Heer de wereld te bewonen en te besturen. Laten daarom alle jongens zich voorbereiden om twee jaar op zending te gaan en laat iedereen hen daarbij helpen. En laten wij allen, die geen deel uitmaken van het zendingsleger, niet ophouden Gods koninkrijk en zijn gerechtigheid op de eerste plaats te stellen (niet met de botte bijl, maar met wijsheid en geduld). Laten we, wat Paulus noemt „de goede strijd“ blijven strijden tegen het kwaad in onze eigen harten en om ons heen. De wereld heeft het nodig en de Heer rekent op ons. Ja, de wereld heeft het dringend nodig. Van alle kwaad en ellende zien wij slechts een klein deel. En toch is dat kleine deel al veel te groot. Daarom is het des te verheugender Mormoon te zijn. Maar het verplicht ons des te meer, wat we hebben, te delen met anderen en aldus de invloed van het evangelie uit te breiden. Dat we erin mogen slagen datgene wat de Heer van ons verlangt tot stand te brengen bid ik in Jezus Christus' naam. Amen.

Tot slot herinner ik er nog even aan, dat ik graag dia's over mijn zending vertoon en er wat over vertel. Vooral voor toekomstige zendelingen is dit bijzonder interessant. Het is fijn weer in uw midden te zijn.

P. JONGEJAN
Rostocklaan 35, Apeldoorn.
tel.: 055 21 16 29

GOD MET ONS

Mijn Redder, mijn Goël*, mijn
zonden vernieder,
Mijn Meester, mijn Heiland, mijn
Heer en mijn God!
Mijn Onheilverwinner, mijn
Levensbezieler!
Gezegend, geheiligd, beslist is mijn
lot!

Voor U wil ik strijden, voor U
wil ik lijden,
Voor U wil ik de aarde door-
galmen van lof!
Aan U wil ik adem en levenskracht
wijden, tot de Engel des levens my
slake uit dit stof!

Zijt Gij, o mijn Koning! (Gij!)
tot mij gekomen?
Hebt Gij hem gezocht, die naar U
niet en zag?

Zoo wasch mij, zoo baad mij in
loutrende stroomen des Geestes,
dien Ge uitzondt ten vijftigsten
dag!

Ja, stort in mijn aadren die kracht
van gelooven, die hoogten ter neêr
stort, en marmer verbreekt,
die hemelvuur inroept en afdwingt
van boven,
en ijskoude harten in liefdebrand
steekt!

Ja! geef mij te galmen met loven
en danken,
in vlammende ijver, in worstlenden
moed,
in lieflijke psalmen, in dondrende
klanken:
vall' hemel en aarde voor Jezus
te voet!

Isaac da Costa

* Goël: Verlosser

O lo'u lava talaaga. Mi diario. Min dagbok.
Ko' Eku Tohi noa. 나의 일지. Min dagbog.
Mijn dagboek. Päiväkirjani. 私の日記.
Mon journal. 我的日記. Mein Tagebuch.
Il mio diario. min dagbok. Meu diario.
나의 일지. O lo'u lava talaaga. Mi diario.
Min dagbok. Ko' Eku Tohi noa. 私の日記.
Min dagbog. Mijn dagboek. Päiväkirjani.
我的日記. Mon journal. Mein Tagebuch.
Min dagbok. Meu diario. Mon journal.
O lo'u lava talaaga. 나의 일지. Mi diario.
Min dagbok. 我的日記. Ko' Eku Tohi noa.
Päiväkirjani. Mijn dagboek. Mein Tagebuch.
Min dagbog. Il mio diario. O lo'u lava talaaga.
私の日記. Mi diario. Min dagbok. Mi diario.
Il mio diario. 나의 일지. Ko' Eku Tohi noa.
min dagbok. Il mio diario. Mein Tagebuch.
Mon journal. Päiväkirjani. Mijn dagboek.
我的日記. Ko' Eku Tohi noa. Mi diario.
Min dagbok. 私の日記. O lo'u lava talaaga.
Meu diario. min dagbok. Mein Tagebuch.
O lo'u lava talaaga. Meu diario. Mon journal.
min dagbok. Il mio diario. 我的日記.
Mijn dagboek. min dagbok. Päiväkirjani.
Ko' Eku Tohi noa. Mein Tagebuch.